Interviu cu Alain Ramette, directorul Institutului Francez din Iași

Nu putem lega definitiv imaginea României de țigani

„Întotdeauna am fost de părere că politicul greșește atunci cînd se folosește de frica sau ignoranța societății. | **PAGINILE 8-9**

www.opiniastudenteasca.ro /opiniaveche telefon: (0746) 230 032 e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

REPORTAJ INFORMARE ATITUDINE

opinia studențească

FONDAT 1974

● Anul XLII ● 28 octombrie - 3 noiembrie 2013 ● IAȘI ● Nr. 465 ● GRATUIT ● 5000 de exemplare ● apare lunea

Peste 10.000 de persoane au participat la primul festival de literatură și traducere din România

Serile FILIT și Noaptea Albă a Poeziei au strîns cei mai mulți invitați.

Festivalul de Literatură și Traducere Iași (FILIT) a adunat peste 10.000 de participanți în cele cinci zile de evenimente, care au însumat peste 80 de manifestări culturale. Între 23-27 octombrie, au avut loc întîlniri cu scriitori și traducători români și străini, dezbateri, lecturi publice de proză și poezie, lansări de carte și spectacole de muzică. În fiecare zi a festivalului au avut loc lecturi publice, ținute fie în amfiteatrele liceelor ieșene, în Aula Magna a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi" din Iași, la Casa de Cultură „Mihail Ursachi" sau în Casa FILIT, un pavilion amenajat de organizatori în fața Palatului Culturii. La aceste întîlniri au participat peste 30 de scriitori. | *detalii în* **PAGINILE 3 și 12**

Scriitorii s-au întîlnit cu cititorii lor în Casa FILIT.

LUMEA PE JAR

Politehnica și Agronomia aduc Studențiada la Iași

● printre noutățile din programul ediției de anul acesta se numără și concertului cu rapperul Puya. | **PAGINA 2**

PASTILA DE DUPĂ

Cel mai bun prieten al sportului rege

● după ce în 2007 eram printre campionii la băutul de bere cu un consum mediu de 100 de litri pe cap de locuitor, anul trecut am lenevit cu zece litri | **PAGINA 6**

CAP ÎN CAP

Pentru barajul cu Grecia ne-ar trebui un Leonidas

● fotbalul s-a transformat din sport național într-un canal național de vărsare a frustrărilor | **PAGINA 13**

HONORIS FĂRĂ CAUSA

Unde își fac casă studenții rămași în afara listelor de cazare

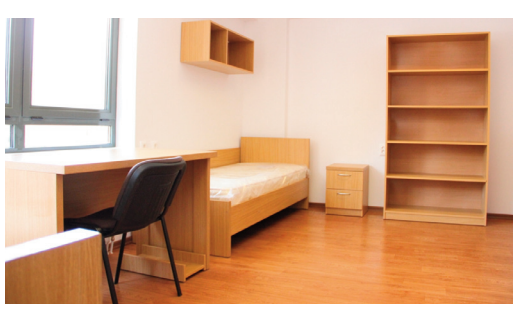

De la internat pînă la chirie, tinerii ajung să plătească sute de euro. | **PAGINA 5**

POVEȘTI FĂRĂ TIMBRU

Toamna, bobocii portughezi își numără osîndele

● în Portugalia, o inițiere face cît 1.000 de baluri | **PAGINA 11**

EDITORIAL

Să împărțim cercetarea la zero

Anul universitar nu s-a deschis numai cu fast, surle și trîmbițe, ci și cu un semn de exclamare ascuțit ca un SOS. Acesta reclama subfinanțarea cronică a învățămîntului superior. Dar nimeni nu a receptat semnalul. Nici un scandal nu a șficuit spațiul public atunci cînd Mihnea Costoiu, ministrul Educației Naționale a decis în septembrie 2013 ca 440 de milioane de lei să se ducă înspre 125 de proiecte de cercetare aplicativă și doar nouă către cercetarea fundamentală din universități. „Nu mai finanţăm o cercetare de sertar, ci una care să producă, să aibă produse şi servicii în favoarea companiilor şi, în finalul acestui proces, în favoarea oamenilor", chiar așa a spus ministrul. Însă nu a păsat nimănui. Nu a părut suspectă ideea că cercetarea „trebuie să producă". La fel cum nu a părut foarte grav cînd membrii Consiliului Național pentru Cercetare Științifică și-au dat în primăvară demisia în masă ca reacție la tăierea la jumătate a fondurilor pentru proiectele de tip IDEI. Degeaba s-au primit reacții din afară, cu membri din structurile academiilor de știință de prestigiu care recunoșteau meritele CNCS și reclamau guvernarea defectuoasă. Doar cînd universitățile românești apar prin mijlocul topurilor internaționale privind cercetarea sau calitatea educației, atunci lumea se sesizează, aruncînd un „dooh" ironic la adresa instituțiilor sau perorînd pe tema unui învățămînt care își exilează valorile în afară. Potrivit topului realizat de SCImago Institutions Ranking, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" (UAIC) și Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" (TUIAȘI) se află pe locurile 1296 și respectiv 1258 la nivel mondial privind numărul de lucrări academice publicate în perioada 2007-2011. În schimb, conform indicatorului de excelență care reprezintă proporția din lucrările științifice ce se regăsește în cele mai citate 10% articole din lume, UAIC se situează pe locul al doilea, iar TUIAȘI pe locul al treilea. Cît privește impactul

Laura PĂULEȚ
director
laura.paulet@gmail.com

mondial al activității de cercetare, nici o instituție din România nu depășește 1%. Aproape nimic am putea spune. Puțini citesc însă și înțeleg aceste distincții pînă la capăt și în context.

Universitățile românești nu sînt magicieni care să scoată iepurași roz din joben cu o învîrtire a baghetei. Nu pot produce *output* fără *input*. Profesorul Oliver Jens Schmitt, membru al Academiei de Științe din Austria se arăta îngrijorat de decizia de a se renunța la evaluatorii internaționali ai proiectelor de cercetare într-o scrisoare deschisă adresată ministrului Mircea Costoiu, reclamînd că nu poate exista o integrare în structurile europene fără sprijinul Guvernului în păstrarea unor standarde și subliniind riscul că România ar putea intra din nou în izolarea științifică. Dacă vă mai amintiți, nici pentru Accesul Național Electronic la Literatura Științifică de Cercetare (ANELIS) nu a fost loc în agenda Guvernului în luna iunie a anului 2012, cînd în urma unei decizii luate de ministrul interimar, Liviu Pop, România a pierdut accesul și la bazele de date Thompson Reuters. În aceste condiții să nu mai arătăm cu degetul înspre cine nu trebuie. Lăsați iepurașul în joben, luați taurul de coarne. ■

Opinia studențească
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

Vor avea loc şi competiţii sportive pentru fete.

Politehnica și Agronomia aduc Studențiada la Iași

Festivalul se va desfășura simultan în 14 centre universitare din țară.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Începînd de astăzi, 28 octombrie ia startul a șaptea ediție a Studențiadei, un eveniment realizat la nivel național de către Uniunea Națională a Tuturor Studenților din România (UNSR).

La Iași, cele șapte organizații studențești implicate în organizarea evenimentului sînt de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" (TUIASI), respectiv Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad". Ligile și-au propus ca prin acest proiect să promoveze domenii precum cultura, sportul sau ecologia. Printre noutățile din programul ediției de anul acesta se numără și concertul care va începe la ora 22.00 în prima zi a evenimentului din club Skye, la care este invitat rapperul Puya. „O să avem competiții sportive și pentru fete, după ce anul trecut le-am cam neglijat. Și aici mă refer la fotbal, handbal sau volei. Iar sîmbătă seara, va fi o seară inedită de muzică, ce constă într-o serie de concerte susținute de studenții ieșeni. Acestea vor avea loc în majoritatea căminelor din campusul Tudor Vladimirescu, simultan", a explicat Marian Petrariu, prim-vicepreședinte UNSR.

Evenimentul se va deschide cu un FlashMob care va începe de la ora 17.00 și se va desfășura în parcarea Facultății de Chimie Industrială a TUIASI. În cadrul Studențiadei se vor mai organiza și M.O.F.T. Studențesc, un eveniment la care studenții pot vizita muzee și participa la spectacole de operă sau teatru gratuit, concursuri de șah, table sau Treasure Hunt (n.r.: vînătoare de comori), competiții sportive, workshop-uri, precum și campanii de ecologizare sau de donat sînge. „Tot ca noutate, va fi și Ziua Dreptului Studentului de miercuri 30 octombrie, unde participanții vor mai discuta și despre statutul acestora sau despre cum se pot obține credite prin acțiuni de voluntariat", a completat Marian Petrariu.

Anul acesta, festivalul care va ține pînă duminică ziua, se va desfășura simultan în 14 centre universitare, organizatorii așteptîndu-se la un număr total de 40.000 de participanți. ■

OFF THE RECORD

Poliția e cu noi

Seria de mitinguri împotriva proiectului de la Roșia Montana continuă, însă lumea pare că începe să se plictisească de strigat și stat în stradă. Duminica trecută, de exemplu, abia dacă s-au strîns cîteva zeci de oameni care au început să mărșăluiască spre Dealul Copoului. Ca să fie însă lucrurile cît se poate de sigure, au fost prezenți și vreo zece sau cincisprezece polițiști și jandarmi. Dacă se chinuiau un pic autoritățile ar fi putut avea mai mulți oameni în stradă decît protestatari.

Kebabul în doliu

Săptămîna trecută s-a stins din viață, la vîrsta de 80 de ani, Kadir Nurman, inventatorul Doner Kebab. Felul de mîncare inventat de acesta a fost recunoscut oficial în 2011, cînd a fost premiat de o asociație turcă. La noi a fost recunoscut de mai mult timp. E aproape preparat tradițional.

În amintirea cravatei de pioner

Deși organizat foarte bine, festivalul FILIT a avut și cîteva scăpări. De exemplu, la o întîlnire între elevi și scriitori, una dintre profesoare a împărțit elevilor ei foi cu întrebări pentru invitați. A făcut însă greșeala de a folosi cuvinte de care tinerii nici măcar nu auziseră. Cam așa cum se întîmpla pe vremuri la întîlnirile de partid.

13 titluri de Professor Emeritus la „Cuza"

Kenneth Arrow, laureat al premiului Nobel, va veni la Iași

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Universitatea „ Alexandru Ioan Cuza" din Iași (UAIC) a oferit vineri, 25 octombrie, 13 titluri de Professor Emeritus. Această distincție a fost acordată cadrelor didactice ale Universității aflate la vîrsta de pensionare, pentru realizările deosebite în întreaga activitate didactică și de cercetare. Decernarea titlurilor a avut loc în cadrul manifestărilor organizate cu ocazia sărbătoririi a 153 de ani de la înființarea universității. „Titlul de Professor Emeritus nu este un premiu. Este un titlu meritoriu acordat profesorilor plini, îndrumătorilor de doctorat pentru întreaga lor activitate", a declarat prof. univ. dr. VasileIșan, rectorul UAIC.

În cadrul aceloraşi manifestări, a fost acordată bursa „Sf. Dumitru" Cătălinei Iulia Pleşca, masterandă la Facultatea de Matematică. Aceasta a cîștigat două medalii de bronz și trei de argint la competiții internaționale de matematică. Bursa, inițiată în 2010 de către prof. univ. dr. Dumitru Oprea, rector al UAIC în acea perioadă, este în valoare de 400 de euro. Anul acesta, la bursele „Sf. Dumitru" au candidat șase persoane, printre care s-a numărat și o studentă internațională din Vietnam.

La eveniment a participat și prorectorul Universității din Padova, profesorul Alessandro Martin, care a vorbit despre importanța colaborării universităților indiferent de locul pe care acestea îl ocupă în clasamentul internațional.

Tot în cadrul evenimentelor organizate cu ocazia „Zilelor Universității", pe 29 octombrie, de la ora 12.00, i se va conferi titlul de Doctor Honoris Causa prof. univ. dr. Kenneth Arrow de la Universitatea Stanford din SUA. Festivitatea va fi susținută în Aula Magna „Mihai Eminescu" din corpul A al UAIC. Acesta este și autorul unei teorii economice ce îi poartă numele, prin care tratează problema alegerilor colective într-o societate. Prof. univ. dr. Kenneth Arrow a cîștigat în 1972, la 52 de ani, premiul Nobel în Științe Economice, devenind astfel cel mai tînăr laureat al acestui premiu de pînă atunci. ■

În baza de date nu sînt înregistrate lucrări din domeniul istoriei.

Cercetarea ieșeană nu intră în top 5

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" (UAIC) și Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" (TUIAȘI) sînt singurele instituții de învățămînt superior ieșene care au fost incluse în topul realizat de SCImago Institutions Ranking (SIR), realizat pe baza activității de cercetare a instituțiilor, cuprinsă între 2007-2011. Astfel, conform numărului de lucrări științifice publicate, pe primul loc se află Universitatea Politehnică din București. UAIC și TUIAȘI ocupă după acest criteriu locurile 9, respectiv 7. La nivel mondial, UAIC se află pe locul 1296, iar TUIAȘI pe locul 1258.

„Aceasta este doar o bază de date. Ei fac o situație tabelară, nu un clasament. Nu există un indicator agregat așa cum există în celelalte rankinguri academice, care să dea un scor de ansamblu. Pot fi foarte multe lucrări publicate, dar nu este cuprinsă nici o lucrare din domeniul umanioarelor, istorie, geografie, filosofie sau științe politice", a declarat prof. univ. dr. VasileIșan, rectorul UAIC. Din acest motiv, nu sînt incluse în baza de date și celelalte universități din Iași.

În schimb, conform indicatorului de excelență care reprezintă proporția din lucrările științifice care se regăsește în cele mai citate 10% articole din lume, UAIC se situează pe locul al doilea, după Institutul de Fizică Atomică din București, iar TUIAȘI pe locul al treilea. Un alt criteriu luat în considerare este impactul mondial al activității de cercetare, unde nici o instituție din România nu depășește 1%, în condițiile în care Centrul Național Francez de Cercetări Științifice, care se află pe primul loc în topul mondial SIR, a înregistrat un procent de 1,32%.

Rapoartele realizate de SIR au început să fie publicate încă din 2009 și sînt elaborate de o organizație de cercetare formată din instituții de învățămînt superior spaniole. ■

ȘTIRI PE SCURT

Tinerii medicinişti îşi caută mentori printre colegi

Bobocii Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa" din Iași (UMF) vor putea fi îndrumați de studenții din anii mai mari, printr-un program de mentorat organizat de Societatea Studenților Medicinişti din Iași (SSMI). Astfel, mentorul ales de comisia societății, în urma completării unui formular de pe site-ul SSMI, va trebui să se întîlnească de două ori pe lună cu studenții de sub tutela sa. Aceștia vor discuta despre realizarea lucrărilor pentru congrese, despre probleme de înțelegere a unor noțiuni predate, oportunități de voluntariat sau implicarea în societățile studențești.

Cei care vor deveni mentori vor avea ocazia de a aprofunda tehnici de predare prin training-uri și seminarii ținute de diferiți profesori ai UMF. (**P.A.**)

Ultima simulare a examenului de rezidențiat

Societatea Studenților Medicinişti din Iași (SSMI) a organizat sîmbătă, 26 octombrie, ultima simulare a examenului de rezidențiat pentru studenții în ani terminali la facultățile de medicină din Iași. Timp de patru ore, în Amfiteatrul „Duca" al Universității de Medicină și Farmacie „Grigore. T.Popa" din Iași, aproximativ 90 de tineri au trecut printr-o serie de teste, grupate în funcție de specializările la care studiază.

„Avînd în vedere schimbările în structura rezidențiatului propuse de minister săptămîna trecută, cred că aceasta este ultima simulare pe care SSMI o va organiza. Pe viitor poate îl vom schimba într-o nouă formă, depinde însă de ce va deveni acest examen", a declarat Andreea Vrănescu, preşedinte SSMI.

Simularea din 2012 a adunat în jur de 100 de studenți, deși locurile pentru examen sînt mai numeroase decît atît. Anul acesta, rezidențiatul va avea loc pe 17 noiembrie, și pe județul Iași sînt scoase la concurs 389 de locuri, 323 fiind pentru cei de la medicină, 35 pentru studenții de la medicină dentară și 31 iar pentru farmaciști. (**P.A.**)

La deschiderea evenimentului au luat parte şi viceguvernatorul Băncii Naţionale a României, Bogdan Olteanu şi preşedintele Consiliului Judeţean Iaşi, Cristian Adomniţei.

Peste 10.000 de persoane au participat la primul festival de literatură și traducere din România

Serile FILIT și Noaptea Albă a Poeziei au strîns peste 600 de invitați.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Festivalul Internațional de Literatură și Traducere Iași (FILIT) a adunat peste 10.000 de participanți în cele cinci zile de evenimente, care au însumat peste 80 de manifestări culturale. Între 23-27 octombrie, au avut loc întîlniri cu scriitori și traducători români și străini, dezbateri, lecturi publice de proză și poezie, lansări de carte și spectacole de muzică.

„Cei mai numeroși participanți au fost la Serile FILIT, care au avut loc la Teatrul Național din Iași și la Noaptea Albă a Poeziei, unde s-au strîns 500 de persoane. Și la întîlnirea de sîmbătă, 26 octombrie, cu scriitorii Mircea Dinescu, Emil Brumaru și Ileana Mălăncioiu publicul a fost numeros, participînd în jur de 350 de persoane", a menționat George Onofrei, manager PR al festivalului.

La deschiderea festivalului de miercuri, 23 octombrie, care a avut loc în Sala Mare a Teatrului Național, alături de Dan Lungu, directorul evenimentului, au participat și François Weyergans, membru al Academiei Franceze, Werner Hans Lauk, ambasadorul Germaniei la București, Daniel Barbu, ministrul culturii, Crin Antonescu, președintele Senatului României, Gheorghe Nichita, primarul Iașului sau Cristian Adomniței, președintele Consiliului Județean Iași.

Ambasadorul Germaniei în România a menționat în discursul său că „literatura este un instrument foarte important pentru o societate, pentru că lectura de carte lărgește orizontul cultural al fiecăruia".

Literatura s-a mutat în licee

În fiecare zi a festivalului au avut loc lecturi publice, ținute fie în amfiteatrele liceelor ieșene, în Aula Magna a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi" din Iași, la Casa de Cultură „Mihail Ursachi" sau în Casa FILIT, un pavilion amenajat de organizatori în fața Palatului Culturii. La aceste întîlniri au participat peste 30 de scriitori, printre care Petru Cimpoeșu, Filip Florian, Cristian Teodorescu, Varujan Vosganian, Jan Koneffke, Georgi Gospodinov, Andrew Cowan sau Attila Bartis. Printre invitații festivalului s-au numărat și 14 traducători ai literaturii române în limbi internaționale, din Marea Britanie, Italia, Germania, Franța, Spania, Polonia și Norvegia. În medie, la aceste întîlniri au fost peste 150 de participanți. „Trebuie să se spună că Iașul este o capitală culturală și că în Iași se vorbește limba literaturii", a declarat scriitorul Florin Iaru. Stelian Tănase a punctat că „societatea românească este cea mai slabă la consumul de carte".

În ultima zi a evenimentelor, organizatorii festivalului au afirmat că publicul a fost mult mai numeros decît s-au așteptat. „Scriitorii invitați au fost, de asemenea, încîntați. Dacă directorul Festivalului Internațional de Literatură de la Berlin, Ulrich Schreiber, spune că e un moment istoric pentru România, înseamnă că a ieșit bine", a declarat Dan Lungu, directorul FILIT.

Prima ediție a FILIT s-a încheiat cu o gală extraordinară de operă, operetă și musical-uri, organizată de Opera Națională Română din Iași. ■

Sărbătoare în campusurile studențești

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Printre noutățile aduse de festival se numără și două concerte de rock și hip-hop.

La începutul lunii viitoare, între 4-15 noiembrie va începe a XII-a ediție a festivalului studențesc UNIFEST. La fel ca și în anii precedenți, și în acest an vor avea loc manifestări culturale, educaționale, sportive și de divertisment. Evenimentul va fi deschis luni, 4 noiembrie, la ora 19.00 în Piața Palat cu 1001 de lampioane lansate de voluntari, studenți implicați în festival sau de trecători.

Printre noutățile pe care festivalul le aduce se numără Noaptea Devoratorilor de Publicitate, trei ore în care vor fi vizionate diferite calupuri publicitare la Teatru Fix, evenimentul „Liga se prezintă", organizat de voluntarii asociațiilor studențești sau un workshop din cadrul unui spectacol de teatru. „Oamenii de pe scenă vor antrena publicul din sală, încercînd să facă un schimb de roluri. Astfel, publicul va ajunge pe scenă, iar artiștii în public", a declarat Alexandru Bîndar, vicepreședinte al Uniunii Studenților din România (USR).

Pe 9 noiembrie vor avea loc acțiuni de ecologizare în toate campusurile studențești din Iași, iar pe 10 noiembrie se vor desfășura competițiile sportive. „Echipele care se înscriu vor acumula un număr de puncte după fiecare competiție, iar la final echipa cu cele mai multe puncte va fi declarată cîștigătoare", a mai adăugat Alexandru Bîndar.

O altă noutate adusă de ediția din 2013 sînt cele două concerte de rock și hip-hop, care vor avea loc pe 13 și 14 noiembrie în sala Gaudeamus a Casei de Cultură a Studenților (CCS).

Festivalul se va încheia vineri, 15 noiembrie cu o petrecere care va avea loc în Foaierul CCS. ■

O nouă ligă pe Copou

După 12 ani de cînd a fost dizolvată, Liga Studenților (LS IAȘI) de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași (UAIC) a fost reînființată luna aceasta de către Silvian-Emanuel Man, student în anul al III-lea la Facultatea de Istorie a UAIC. Unul dintre obiectivele principale ale organizației este să formeze un grup care să reprezinte studenții la nivel de universitate prin strîngerea de reprezentanți de la toate facultățile. „Fiecare dintre cei care au fondat aceasta asociație au avut experiențe la diferite organizații studențești. Și tocmai datorită caracterului pueril al acestora, datorită neimplicării profunde în schimbarea structurii sociale și a societății românești din ziua de astăzi, am considerat că trebuie să aducem un concept nou, noi crezînd în adevărata putere a studenților", a declarat Silvian-Emanuel Man.

LS IAȘI militează pentru acordarea a minimum 6% din PIB pentru educație, susținînd totodată și ANOSR (Alianța Națională a Organizațiilor Studențești din România). Recrutările în ligă s-au încheiat săptămîna trecută, cînd în jur de 50 de studenți s-au înscris prin completarea unui formular, iar mai departe urmează o serie de interviuri, pentru repartizarea acestora pe departamente.

Asociația a fost înființată în anul 1989, însă a dispărut în 2001. La obiectivul actual, cel de reprezentare a studenților din universitate au ajuns după ce au considerat că la unele facultăți reprezentanții nu sînt activi. „De aceea am considerat că singura formă liberă prin care se poate face reprezentarea studenților la «Cuza» trebuie să fie printr-o organizație. Este cea mai bună formă care a dat rezultate în mai multe centre universitare din țară", a completat studentul. Activitățile ligii vor începe de săptămîna aceasta. (**I.B**.)

ȘAH-MAT

Pirateria se scufundă

Lunea trecută, după procese care au durat opt ani de zile, *tracker*-ul de torrente IsoHunt a fost închis de către Gary Fung, proprietarul și cel care-l crease în ianuarie 2003. Acesta a renunțat la presiunile reprezentanților studiourilor de la Hollywood, care l-au dat în judecată, și a spus că închide site-ul și le plătește daunele de 110 milioane de dolari, chiar dacă compania lui va putea plăti doar undeva între două și patru milioane.

Vestea a venit ca un șoc pentru mulți din lumea Internetului. Cei de la ArchiveTeam (care se descriu ca fiind o echipă de „arhiviști în afara legii") s-au apucat să facă copii după datele IsoHunt (13,773,786 de torrenturi către 286 milioane de fișiere, însumînd 17,390.44 terabytes). Au spus că nu fac asta din scopuri politice sau care țin de drepturi de autor, ci „pur și simplu pentru a conserva cultura metadata istorică".

Printre cei afectați sînt bineînțeles și studenții. Cei mai mulți iau filme, muzică, programe și altele de pe torrenturi. Oricît de mult ar fi înfierată pirateria, nimeni cu mintea limpede nu poate nega că pe cît de mult contribuie acestea la procrastinarea tinerilor, pe atît îi ajută pe cei cu voință în a-și spori creativitatea și a-și urma visele. Unde văd tinerii viitori regizori filmele lui Tarkovski? De unde fac rost de muzică mulți dintre cei care apoi ajung să mixeze sau să compună? Cîți au bani, la 19 – 20 de ani, de licențe de Adobe Photoshop, QuarkXPress, InDesign, Illustrator sau Corel? De Windows nu mai vorbesc, are cineva, dintre cei care citesc textul ăsta, sistemul de operare original, și nu de pe un Traxdata semnat cu marker negru?

Pirateria a plecat de la un principiu simplu: informație gratuită,

Ioan STLOLERU
secretar de redacție
stoleruioan@gmail.com

pentru toată lumea, care circulă fără constrîngeri. Unii o consideră furt, alții un drept, însă „dreptatea" e undeva la mijloc. Marile corporații acuză *trackerele* de torrente și platformele de *file sharing* că au pierderi masive din cauza lor, în timp ce unii artiști și-au dat seama că datorită acestui „furt" creațiile lor ajung la considerabil mai mulți oameni, crescîndu-le popularitatea, oameni care apoi umplu cafenele, săli de spectacole, stadioane.

Mulți dintre cei care pirateazǎ o fac pentru că nu au alternativă în spațiul digital și nu vor să cumpere filmul, de exemplu, pe DVD, dar se plîng pe forumuri că ar plăti pentru el dacă ar exista și în Europa un serviciu similar Netflix-ului din SUA; iar alții, după ce au downloadat diverse, se simt datori să „dea ceva înapoi", și în măsura posibilităților mai cumpără un album, un film, o carte.

Discuția e lungă și adevărul greu de stabilit, însă oriunde s-ar situa acesta, un lucru e cert: odată cu dispariția pirateriei, s-ar duce și din elanul multor tineri talentați, dar nu foarte înstăriți. Și companiile, cum ne raportăm noi la ele, cam la fel de bogate vor fi. ■

Opinia studențească
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

Scurt îndreptar de trăit visul american

Cu un singur loc de muncă poți cîștiga lunar între 5000-7000 de dolari pe lună.

Ideea că pleci în America să lucrezi și să te distrezi nu este doar un vis de o noapte, ci este un vis care poate ține trei luni sau pe care îl poți repeta în fiecare an. Programul prin care studenții din întreaga lume pot vizita Statele Unite ale Americii din iunie pînă în septembrie este ca o dragoste de o vară. Pe pliantele care se împart pe stradă sau pe holurile universităților, experiența este descrisă ca fiind o călătorie în America, din care te întorci cu bani. În momentul în care îți despachetezi bagajele pe teritoriul american, realizezi că ești pe cont propriu, că timp de trei luni vei fi tratat asemenea oricărui locuitor din State și că dacă te vei organiza bine, vei reuși să vizitezi locuri pe care le-ai văzut doar în poze.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Orice meserie se învață

Locurile de muncă pot fi în restaurante sau cazinouri, în hoteluri, pe terenuri de golf sau în parcuri de distracție, „la nivel american”. Cu un singur loc de muncă poți cîștiga lunar între 5000-7000 de dolari, iar dacă poți să îți iei și un al doilea, ajungi să îți dublezi veniturile. Cu banii strînși dintr-un singur job îți plătești chiria, cheltuielile, mîncarea și poți să mai vii și cu bani acasă. Cu ceea ce cîștigi de pe al doilea job reușești să vizitezi împrejurimile și să îți faci și cumpărături pe care să le aduci închise într-o valiză pentru cei de acasă. „De exemplu, eu am avut două joburi, dimineața lucram într-un studio de poze, vindeam poze, magneți sau căni personalizate, iar după-amiaza într-o cafenea. Ceea ce m-a șocat a fost să văd că managerul nostru lucra cot la cot cu noi, iar asta ne-a motivat să muncim mai mult”, a povestit Bianca Maftei, studentă în anul al II-lea la masterul de Management Hotelier și Turistic de la Facultatea de Economie și Administrare a Afacerilor (FEAA) de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC).

Tinerii s-au întors în România cu ideea că americanii te tratează corect, ceea ce impune un respect reciproc. De asemenea, chiar dacă lucrezi și 12 ore pe zi, pauzele pe care le poți lua și atitudinea celor din jur te ajută să treci mai ușor peste o zi de muncă. „Am mers doi ani la rînd în aceeași zonă a Americii pentru că acolo am întîlnit respect și pentru că acolo am învățat să zîmbesc. Pe stradă oamenii te opresc să te întrebe ce mai faci, ceea ce în România ar fi considerată o nebunie. Sînt mereu zîmbitori, chiar dacă și ei au probleme, griji, familii cu mulți copii”, a precizat Ionuț Lăcătușu, student în anul I la masterul de Turism și Dezvoltare Regională de la Facultatea de Geografie și Geologie a UAIC. Ionuț a lucrat într-o zonă situată la 30 de minute de orașul Manhattan, la un club de golf care se ocupa de organizare de evenimente, mitinguri, nunți sau outing-uri (n.r. evenimente de golf organizate pentru angajații unor diferite companii).

Una dintre amintirile care le stîrnește acestora amuzamentul este faptul că americanii țin să te învețe să te descurci chiar și cu cele mai mici detalii, simțindu-te astfel capabil să faci orice tip de muncă. „Am învățat să dau și cu mopul sau mătura de la șeful meu. Degeaba i-am spus că mă descurc, că știu, m-a luat să îmi arăte cum se face”, spune Bianca. De asemenea, în America nu muncesc doar cei care au nevoie de bani, muncesc chiar și tineri americani care provin din familii cu situație financiară bună sau tinerii care vor să își plătească facultatea. „Pentru ei, să faci facultatea este într-adevăr un sacrificiu. Pleacă de acasă de la 15-16 ani și reușesc să se întrețină singuri, ceea ce este de apreciat”, a completat Bianca.

Amintiri care nu încap în bagaje

Există două modalități de a merge în America: cu job asigurat, situație în care ai și cazarea asigurată sau pe cont propriu. Pentru că timp de trei luni de zile împrumuți stilul de viață american, chiria și cheltuielile le vei plăti singur din banii cîștigați. Acolo ai șansa să te simți ca în campusurile studențești din țară, de exemplu, poți sta într-o casă cu șase camere, cu încă 20 de oameni, pe care îi întîlnești abia seara, după ce se întorc toți de la muncă. Studenții povestesc că spiritul tineresc din campus și conștientizarea faptului că ești pe cont propriu pe tărîmul tuturor posibilităților, îți dă energie încît după o zi de muncă ești în stare să te distrezi cu colegii tăi pentru o noapte întreagă și a doua zi să o iei de la capăt.

Partea mai dificilă pe care studenții au întîlnit-o, pornește de la schimbarea mediului, diferențele de fus orar sau șocul cultural pe care îl trăiești atunci cînd te găsești alături de oameni de diferite naționalități. Aici depinde de puterea de a te adapta și de a accepta ideile și obiceiurile celor din jur, cu care ești nevoit să locuiești sau să lucrezi. „Cînd ajungi acolo plîngi două săptămîni, dar mai tare plîngi cînd pleacă primul din campus. Atunci realizezi că vara se termină și urmează să te întorci și tu acasă”, a povestit Bianca. De asemenea, studenții spun că acolo au învățat să zîmbească, americanii fiind „oameni cu probleme, cu datorii la bănci, însă totuși degajați și zîmbitori. Te influențează, sînt sentimente care se transmit”, a mai adăugat aceasta.

În general, pentru cele trei luni trăite acolo, tinerii trebuie să facă un credit la bancă în valoare de maxim 3000 de dolari, în funcție de zona aleasă. Împrumutul se face la bancă, înainte de a pleca din țară, urmînd să îl ramburseze la întoarcere. Anul trecut, conform reprezentanților American Experience, fiecare student a cîștigat în medie 5800 de dolari, acoperind peste 50% din costurile programului. ■

Cum ajungi acolo

Mai întîi trebuie să te înscrii, încă de la începutul anului universitar sau cît mai devreme, la sediile agențiilor sau online American Experience, Work and Travel sau Student travel. Îți alegi varianta de program, dacă vrei să începi independent sau să ai job asigurat. Înscrierea o faci pe baza cărții de identitate în original și copie și a completării unei fișe de înscriere. Aplici pentru viză, îți iei biletul de avion apoi mergi la sesiunile de orientare și informare. Înainte de a ajunge în State, pentru a avea drept legal de muncă și călătorie, ai nevoie de viza J1, pe care o obții în urma unui interviu la Ambasada SUA la București. Acolo ți se vor pune cîteva întrebări standard despre tine, ce îți dorești să faci în State și unde vei lucra.

Pentru a aplica poți fi student în anul I, în an terminal, la masterat sau doctorat la o universitate de stat sau particulară, acreditată sau în curs de acreditare, să ai maxim 30 de ani, o situație școlară bună și cunoștințe medii de limba engleză, mai ales la nivel conversațional. Chiar dacă nu ești cetățean român, însă studiezi în România, poți participa la acest program. În funcție de nivelul de cunoștințe al limbii engleze, îți poți găsi și un loc de muncă pliat pe ceea ce știi să faci. Dacă ai un nivel începător de utilizare a limbii engleze și ești o persoană ordonată, poți lucra în hoteluri sau moteluri. Dacă ai un nivel avansat și îți place să comunici, poți să te angajezi ca ospătar, unul dintre cele mai căutate locuri de muncă.

Unde poți merge și cu ce bani.

5800$ Cîștigi în medie 5800 dolari, costurile programului fiind de 2500 dolari.

600$ Cîștigi săptămînal aproximativ 600 dolari, iar o excursie/deplasare cam 70 dolari

JOB Joburile sînt în mare parte temporare, în stațiuni turistice: locuri în restaurant,hoteluri, terenuri de golf, parcuri de distracție.

LOCURI

Poți ajunge în California, Ocean City, National Parks, Hawaii, New England, Atlantic Beach, Midwest, Florida, Colonial States.

Unde își fac casă studenții rămași în afara listelor de cazare

De la internat pînă la chirie, tinerii ajung să plătească sute de euro.

Dintre toate universitățile ieșene, doar Agronomia și Politehnica reușesc să-și cazeze majoritatea studenților care le urmează cursurile la zi. La celelalte instituții de învățămînt superior, procentul scade simțitor sub 50%. Astfel, tinerii care nu sînt din Iași, cărora nu le-a fost repartizat un loc în cămin, dar care învață la una dintre cele cinci universități trebuie să găsească o soluție de cazare și nici una nu e ieftină. Dacă nu au speranțe la coada pentru recazări, pentru cei aflați în această situație alternativele sînt puține: să se îndrepte spre căminele private, internatele liceelor sau spre chirii de pînă la trei ori mai mari decît prețul căminelor.

Apartamentul perfect poate costa cît salariul minim pe economie.

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com
Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Una dintre variantele la care studenții pot apela o reprezintă internatele liceelor care nu se rezumă la a oferi locuri doar elevilor. De exemplu, la Colegiul „Costache Negruzzi" din Iași, studenții pot fi găzduiți în schimbul sumei de 500 de lei lunar. În prezent, la internat sînt cazați șase studenți de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" (UAIC). „Pentru elevii noștri locurile sînt subvenționate de către stat însă în cazul studenților e diferit. Aceștia trebuie să plătească prețul integral. Cu toate acestea, condițiile pe care le oferim aici sînt foarte bune, internatul fiind renovat și mobilat recent. Un plus este și faptul că este foarte aproape de universitate", a declarat Elena Toma, administrator al internatului Colegiului „Costache Negruzzi" din Iași. O cameră la internatul de la „Negruzi" este pentru două persoane, are două paturi și un mobilier compus, pentru fiecare student, dintr-un dulap pentru haine, unul mai mic pentru cărți, o etajeră și o masă. Camerele au baie proprie, iar unii studenți au reclamat faptul că, în ciuda prețului dublu față de o cameră de cămin cu aceleași condiții, acestea ar fi destul de înghesuite.

Fără îngrămădeală la căminele private

O variantă similară cu cea a internatului de liceu este și căminul Studis, care aparține Universității „Petre Andrei" din Iași (UPA), unde se pot caza și persoane înscrise la alte instituții de învățămînt superior. Căminul dispune de 172 de locuri în camere de cîte două sau trei persoane. Cei care sînt înscriși la cursuri la zi, la UPA, trebuie să plătească o chirie lunară de 140 de euro, respectiv 280 euro în cameră cu două locuri sau 420 euro pentru cameră cu trei locuri. Pentru cei care studiază la alte universități, tarifele la căminul-hotel de trei stele sînt mai mari. Aceștia vor plăti 150 de euro lunar, 300 de euro pentru o cameră cu două locuri sau 450 de euro dacă stau într-o cameră cu trei locuri. „Pe lîngă prețul chiriei, aceștia trebuie să achite și costul utilităților, iar la cazare studenții achită prețul a două luni de cazare și o garanție egală cu cuantumul unui tarif lunar", a declarat Cătălin Chelaru, administrator al căminul Studis.

Deși pentru studenții de la UPA tariful este cu zece euro mai mic decît pentru cei de la alte universități, doar 15 dintre cele 172 de locuri sînt ocupate de aceștia. Numărul cel mai mare de studenți cazați în Studis este ocupat de către cei de la UAIC și de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa" din Iași, în total fiind cazați aproximativ 60 de studenți. De asemenea, căminul mai găzduiește 14 studenți străini și aproximativ zece tineri de la Universitatea Apollonia și Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" din Iași. „Îmi convine să stau aici și nu în chirie deși prețurile ar fi cam aceleași pentru că am asigurată cazarea tot timpul anului, iar în camere tot mobilierul e aproape nou. În anul I de facultate mi s-a întîmplat să fiu scoasă în stradă de proprietarul apartamentului pe care îl închiriasem deși încheiasem un contract. Aici cel puțin știu că nu mă trezesc cu lucrurile în stradă", a declarat Andreea, studentă în anul al III-lea la UAIC, cazată în căminul Studis.

În perioada următoare, studenții se vor putea caza și la un cămin privat din campusul Tîrgușor Copou, a cărui construcție a început din luna februarie a acestui an. Clădirea, aflată la cîțiva metri de cantina Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad" din Iași (USAMV), va putea găzdui un număr de 52 de studenți.

Chiria la apartamente, mult mai scumpă

Varianta cea mai costisitoare însă întîlnită des în rîndul studenților este închirierea unei garsoniere sau a unui apartament prin intermediul agențiilor imobiliare sau în urma negocierilor directe cu proprietarii. „Majoritatea studenților încep să încheie contracte încă din august și durează uneori și pînă în luna octombrie. Zonele cele mai căutate de aceștia sînt centrul orașului, Centrul Civic, Copoul, Gara, cartierele Păcurari, Podu Roș, Tîrgu Cucu, Podul de Fier sau Tătărași. În ultimii ani, am întîlnit și foarte mulți studenți străini din Israel, Maroc, Tunisia, Franța, Italia sau Grecia care studiază la universități ieșene și care își caută chirii", a declarat Paula Lazăr, consilier imobiliar la agenția Fidelia Casa. Pentru o garsonieră complet mobilată și utilată, aceștia plătesc între 130 și 200 de euro, în funcție de zona în care se situează imobilul. Cele mai ieftine apartamente cu o cameră încep, ca preț, de la 170 de euro, dar nu într-un cartier central al Iașului, și ajung, ultracentral, la 250 de euro. Chiriile cu două camere costă între 200 și 350 de euro, cu trei camere între 300 și 500 iar apartamentele mari, poziționate bine, pot ajunge pînă la 600 de euro. Acestor cheltuieli li se adaugă și cele de întreținere, care se plătesc în mod separat, nefiind incluse în prețul stabilit în contract.

Indiferent însă de soluția aleasă, orice altceva în afară de o cazare în căminele universității înseamnă pentru studenți o cheltuială pe care o suportă cu greu și cei care au un job, darămite cei care se concentrează doar pe studii. ■

Varianta cea mai costisitoare închirierea unei garsoniere sau a unui apartament prin intermediul agențiilor imobiliare.

Prețurile în căminele ieșene

- **Universitatea Alexandru Ioan Cuza**
  - căminele C1,C2,C3,C4, C10, C11,C12: de la 120 lei pînă la 275 lei
  - căminele C6, C7, C8, C10, C12, C13- 120 lei
  - căminul Gaudeamus: 400 lei
  - căminul Akademos: de la 425 lei la 500 lei
- **Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi"**
  - căminele T1-T15: 150 lei
  - căminele T16, T19: 200 lei
  - căminul T17: 140 lei
  - căminele T20, T21: 280 lei
- **Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa"**
  - căminele 1 Dec Pavilion 9 și 10, 1 Mai A, E1: de la 140 la 160 lei
  - căminul E5: 250 lei
  - căminele 1 Mai B, T22, C9-C10: de la 350 lei la 550 lei
- **Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad"**
  - cămine A1-A3: 151 lei pentru buget, 226 pentru cei de la taxă
  - cămine A1-A2: 141 lei pentru cei de la buget, 216 lei pentru cei de la taxă
  - cămin A2, 5 locuri în cameră: 131 lei buget, 206 lei taxă
  - cămin A4: 126 lei buget, 201 taxă
- **Universitatea de Arte „George Enescu"**
  - de la 200 de lei pînă la 270 lei, în funcție de numărul persoanelor din cameră

Opinia studențească
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

Cel mai bun prieten al sportului rege

După ce în 2007 eram printre campionii la băutul de bere cu un consum mediu de 100 de litri pe cap de locuitor, anul trecut am lenevit cu zece litri. Acum însă sîntem decişi să recuperăm, mai ales dacă România se va califica la Campionatul Mondial. În plus, față de competitori, noi recunoaștem toate studiile științifice făcute despre bere, cum că ne îmbunătățește memoria, ne menține tineri și ne ajută cu creativitatea.

Scurta beție portugheză

de Anca TOMA | anca.ioana.toma@gmail.com

Uităm să fim recunoscători pentru ce-avem dat de la Dumnezeu. Pentru bere – cel mai des. Pentru PET-urile de doi litri jumătate, pentru metrul și roata de bere, pentru halba de un litru rece pînă la aburi, pentru țapul cu gheață, pentru doza și sticla de jumătate de litru. Pentru că avem de ce să spunem „litru" atît de des. Păcatul românesc ăl' mai mare, slăbiciunea de la inimă în fața dungii de spumă urcate pe vîrf de halbă nu e, culmea, și ăl' mai periculos. Periculos e să-l lași pe român să iasă din beciul lui de belfer și să intre într-un bar, supermarket, crîșmă ordinară sau restaurant din vreo cîteva alte țări europene.

N-am văzut niciodată un român explicînd cu-atîta pasiune și mîndrie cum poți umple o sacoșă maieu cu două – trei PET-uri de bere și-apoi ce-i ăla PET pînă cînd am ajuns în Covilhã. În orașul ăsta portughez de munte poți să predai dozaj și îmbuteliere ca pe-o matematică de liceu și te faci ascultat. Studenții cască ochii și-și lasă buzele să se despartă a poftă, studentele zîmbesc a „vai de mine", părinții îi mulțumesc lui Dumnezeu. Sangria e singura care se vinde în sticle îngrijorătoare, dar e cu chiu, cu vai motiv de îngrijorare. Iar berea nu sare de 330 ml nicăieri. Cea mai mare poznă portugheză cu bere, botellón-ul, e-o adunare într-un parc, pe-un pod, pe-o statuie, sub un balcon și între băutori se pasează o sticlă pitică, urîtă și grăsună de-un litru. Numai ei văd rostul unui „butoiaș" la doi jumătate. Nimeni altcineva nu înțelege de ce-ai pune bere în plastic și plasticul pe masă, cui nu-i ajunge a zecea parte din el. Sau de ce vorbim despre bere cu un soi de dezmierdare, ceva între drag și refugiu. Între greață și respect. Ca și cum PET-ul, metrul, roata, halba, țapul, doza, sticla ne-ar umple cu puțină siguranță, un confort care se oțetește, de la care te doare capul și duhnești ca o dugheană. Dar fiecare e-a ta.

Și dacă vrei, n-o împarți cu nimeni. ■

Un zombi din hamei

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Cu niște ochi timizi, deschiși doar cît să treacă în fugă o rază pierdută de lumină, Sorin e sigur că de data asta chiar a venit Apocalipsa. Pămîntul se cutremură din toate încheieturile, retina-i arde ca un tăciune iar corzile vocale parcă-s pline de cioburi. Îi este sete. Foarte sete. I-ar ruga pe colegii de cămin să-i dea un pahar cu apă, dar aceștia arată mai rău decît el, care față de restul, poate să-și miște picioarele. Cu pauze între reprize ce-i drept, dar măcar se bucură de mobilitate.

Toate cănile sînt însă murdare și mirosul îmbîcsit de stătut parcă-l lovește după cap cu un par vînjos, începînd să-i deschidă sertarul cu amintiri din seara trecută. Panicat, se lasă cu trunchiul în față, dă drumul clanței de care se sprijină și dă goana prin buzunare. Șase apeluri pierdute: Mama. Nu-i bai. O să-i zică că nu era semnal, sau că rămăsese fără baterie. Noroc că nu a sunat tata sau prietena. Abia ăsta coșmar. Vorbind despre coșmaruri, de ce aude în minte ca niște șoapte îndepărtate „nu mai beau niciodată"? I s-a părut. De fapt, erau doar țipetele femeii de servici care a descoperit baia.

Ar vrea să sune înapoi dar pentru că încă nu i-a revenit vocea o să-i dea mesaj cum că unui coleg i s-a făcut rău la petrecere și a trebuit să-l care pînă la cămin. Seamănă leit de mult cu povestea lui. Singura diferență e că și salvatorul lui avea nevoie de ajutor, deoarece camera în care s-a trezit nu prea seamănă cu cea în care a dormit cu o noapte în urmă. Se uită gol într-o oglindă, ca și cum ar aștepta să apară un film, însă e-n zadar, durerea de cap fiind singura care-i demonstrează că nu-i un zombi. Ceva însă chiar nu vrea să capete sens. A cui a fost ziua pînă la urmă? ■

> Cea mai mare poznă portugheză cu bere, botellón-ul, e-o adunare într-un parc, pe-un pod, pe-o statuie, sub un balcon și între băutori se pasează o sticlă pitică, urîtă și grăsună de-un litru. Numai ei văd rostul unui „butoiaș" la doi jumătate.

Amantă cu premeditare

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

(Decor) Două mîini albe și moi țin strîns capul unui bărbat. Din spate, apare silueta unei femei, umbrită de luminile din cameră.

(Indicații scenice) Mîinile îl alintă, mîngîindu-i părul și trecînd iar și iar degetele prin firele deja încîlcite și aproape transpirate.

El (își pune mîinile la ochi, asemenea unui copil și își întinde picioarele). E mut sau cel puțin așa îl arată buzele care se încleștează fără să scoată vreun sunet.

Ea: Ai ales cel mai prost drum. Uită-te la tine, mototolit și boțit, însă mîndru că lumea te crede un burlac fericit. I-ai căzut în brațe ca și cum ai fi murit pe vreun cîmp de luptă. Te-a mototolit, te-a boțit și întins ca și cum ai fi adormit în mașina de spălat, setat pe un program lung. Te-a aruncat în cele mai murdare paturi și te-a făcut să uiți de tine. De fapt, tu i te-ai agățat de gît, iar ea ți-a întins rujul pe gulerul cămășii, asemenea unei amante. Ești parșiv, minți cu nerușinare chiar și fără să zici nimic. Ochii ăia, pe care îi miști în toate părțile, sînt tulburi și încețoșați ca și cum ai suferi de vreo boală și urmează să mori. De-ai muri, să mori.

(Indicații scenice) Palmele cad și se sparg asemenea unor vase din porțelan scăpate pe podea, iar bărbatul cade în genunchi. Bîiguie că îi e frig sau frică, nu se înțelege exact.

Ea: I-ai vărsat în poală toți banii tăi și ai închis ochii în fiecare seară gîndindu-te ce zi minunată ai avut cu ea. Iar ea...ea te-a știrbit, la propriu. Nici zîmbet nu mai ai, glasul ți-a pierit demult, iar demnitatea o mai cauți în dicționar. A, nici pe ăla nu îl mai ai, l-ai vîndut cu 20 de lei ca să mai cumperi cîteva asemenea ei. Sînt ieftine, nu-i așa? 500 de ml la cinci lei, în orice crîșmă. ■

Garnitura de pe lîngă bere

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Cred că dacă am avea ocazia, ne-am mîndri și cînd am intra într-un top al mîncătorilor de semințe prăjite, shaorme cu multă maioneză sau pungi mari de chipsuri. Și aș fi ipocrit să spun că nu consum, cu toții le mîncăm cu poftă, spargem cojile de parcă ar fi un sport olimpic și desfacem pungile de parcă am trage de fiare.

> Semințele și-au făcut un loc în inimile tuturor microbiștilor

Le facem, însă, pe ascuns. Cu excepția unor locuri alese. Semințele și-au făcut un loc în inimile tuturor microbiștilor, fiindcă sînt un bun calmant pentru momentele mai puțin plăcute din timpul unui meci. Nu prea am văzut oameni care să mănînce pe stradă o shaorma. Fie se așază frumos la o masă, sau o duc cu plasa pînă la birou/acasă/o bancă ascunsă după un copac cu crengile lăsate. Doar chipsurile sînt mai ușor acceptate, parcă altceva e cînd mănînci o pungă de Lay's într-o stație de tramvai, însă chiar dacă ochii ațintiți nu sînt atît de încruntați, simți cum jena te ia în brațe și nu-ți dă drumul.

Ce au toate, totuși, în comun? Berea. Pe care nu ai voie s-o bei în spațiul public, dar aparent de care sîntem mari amatori. Sau așa zic statisticile, am intrat întop cinci țări europene consumatoare de băutura alcoolică. Cu bere mîncăm tot, dar asocierea se face mai degrabă cu cele trei produse de mai sus. Dacă aceasta o fi explicație, nu pot să zic. Este doar o idee. Faptul că ne mîndrim cu această poziție nu este surprinzător, dar haideți să dăm o șansă și garniturii, că fără ea, n-am avea nici pofta de bere. ■

Gemenii care au împărțit aceeași bancă

La nevoie, frații fac schimb de nume

Se știe că-i un clișeu să spui despre frații gemeni că arată identic. Însă cînd aceștia urmează aceleași cursuri și au același traseu educațional, te-ai aștepta ca măcar berea preferată să fie aceeași. Dar nu-i deloc așa. Ionuț și Robert se ciondănesc de fiecare dată cînd se întîlnesc iar Robert și Rafael sînt precum ying și yang.

Cînd sînt mici, le plac aceleași desene animate.

Ionuț și Alex se mîndresc unul cu celălalt

Cînd iepurele și țestoasa-s frați

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Se îmbrăcau la fel, vorbeau la fel, se comportau la fel și arătau la fel. Cu toate acestea, după ce Alex și Ionuț Răescu au terminat Academia Militară de la Câmpulung Moldovenesc au realizat că, în ciuda asemănării fizice, nu au nici aceleași pasiuni și nici aceleași visuri. Ionuț a ales să continue cariera militară, iar acum este student la Academia de Tehnică Militară din București, pe cînd Alex a ales să dea la Facultatea de Informatică în Iași. Acum, deși îi despart aproape 400 de kilometri și, din cauza regimului de viață diferit, seamănă din ce în ce mai puțin, au descoperit cît de multe au de fapt în comun.

„Toată lumea zicea despre noi că ne înțelegem perfect, dar de fapt nu era zi în care să nu ne batem", îmi povestește amuzat Alex în timp ce-și mai aprinde o țigară. Nici măcar regulile stricte ale Academiei Militare nu le puteau opri certurile și de aceea erau mereu pedepsiți. Cu toate că se băteau aproape zilnic, Alex încă își amintește prima ceartă avută cu fratele său. „Aveam vreo șase ani și atunci cred că ne-am certat pentru prima dată de la niște cuburi de lemn. Nu știu de ce, dar nu am putut uita asta", îmi spune tînărul, mijind ochii parcă pentru a vedea mai bine amintirea ce i-a revenit în minte.

În ciuda neînțelegerilor, profitau mereu de faptul că seamănă ca două boabe într-o păstaie. Au făcut schimb de nume de mai multe ori atunci cînd calitățile celuilalt erau folositoare, dar niciodată pe gratis. „Ionuț era foarte bun la sport, el era în echipa de atletism și se antrena mereu. Eu eram pasionat mai mult de informatică și pe asta mă concentram", se scuză Alex înainte de a-mi povesti cum „l-au tras pe sfoară" pe profesorul de sport și, cu o poveste parcă ruptă din fabula lui Esop despre iepure și țestoasă, fratele său a alergat la proba de rezistență în locul lui. Însă nu a uitat să-și ia plata, cei 5 lei pentru care făcuseră înțelegerea.

Și nu au trișat numai la sport. Aveau aptitudini diferite și la alte obiecte, așa că mai testau vigilența profesorilor, care rar își dădeau seama pe care dintre cei doi frați îl ascultă la ore. Cu toate astea, între ei era mereu o bătălie pentru a vedea cine este mai bun, cine învață mai bine și cine are medie mai mare, purtînd parcă un joc de șah fără sfîrșit. „Pînă în clasa a X-a eu aveam media mai mare, însă după aceea Ionuț a început să învețe mai bine." Și în privința banilor a fost la fel. Pînă în urmă cu cîțiva ani, Alex era cel care apela la fratele său atunci cînd portofelul i se golea, însă de cînd și-a găsit de muncă, locurile parcă s-au schimbat.

Nu doar pasiunile le erau altele, ci și modul în care se comportau. „Eu eram ceva mai rebel și nu prea mă gîndeam în perspectivă, pe cînd Ionuț analiza mereu totul." De aceea nici nu i s-a „potrivit" armata și regulile stricte și a făcut tot posibilul să iasă „din sistem". „Am ajuns un fel de oaie neagră a familiei. Eu am repetat primul an de facultate, pe cînd fratele meu a intrat la București, deși erau doar două locuri la mecanică pe toată țara și lua mereu premii la competiții. Îl invidiez așa puțin pentru unde a ajuns și ce a reușit să facă", îmi spune ușor încurcat Alex.

Anul acesta însă își vor termina amîndoi studiile, Ionuț Academia de Tehnică Militară, iar Alex Facultatea de Informatică. Se întîlnesc rar și devin parcă din ce în ce mai diferiți. Încă se ceartă cînd se mai văd, dar cu toate astea „pot zice că sînt mîndru de fratele meu și știu că și el se mîndrește cu mine". ■

Artiștii care pictează chipul sfinților

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Robert și Rafael sînt și nu sînt la fel. Cînd îi vezi împreună, îți dai seama că n-ar putea fi unul fără celălalt. Robert e mai „lipicios", Rafael se enervează ușor. Unuia îi plac cravatele, celălalt îi mai fură hainele.

Însă amîndoi au luat viața de guler și au zgîlțîit-o bine pînă le-au arătat tuturor că „nimic nu e imposibil. Să nu zici niciodată că nu o să poți face ce vrei și ce îți place. Cînd ne punem ceva în minte, nu se poate să nu ne iasă." Și au învățat asta ei singuri, fără să îi aibă în spate pe părinții lor care să le bătucească dinainte drumul. Aproape că sînt molipsitori cu elanul acesta și cu optimismul care te ia pe nepregătite. Te întrebi dacă nu cumva stai de vorbă cu niște oameni mari ascunși în spatele unor tineri de 21 de ani.

De cînd se știu au fost mereu unul lîngă celălalt. S-au născut la București, au fost botezați în Elveția, au locuit în Focșani și aproape un an la o familie în Anglia, iar liceul l-au făcut la seminarul teologic din Tulcea și Neamț. În Iași au ajuns în primul an de facultate, cînd s-au înscris la Teologie Ortodoxă, unde studiază Arta Sacră. La fel cum au învățat cîntatul la chitară de unii singuri și în pictură sînt deopotrivă dascăli și discipoli. „Mie îmi place mai mult să desenez decît lui Rafael, poate și pentru că am mai mult timp liber. Cînd merg pe bulevardul Ștefan cel Mare, mă așez lîngă pictorii de acolo și îi întreb cum fac conturul așa, cum amestecă culorile. Sau la expoziții, mă duc la artiști și vorbesc cu ei." Doi ani la rînd, Robert a participat la un concurs internațional în Macedonia și nu s-a întors cu mîna goală acasă. În 2011 a cîștigat premiul al II-lea cu o pictură abstractă în care și-a imaginat niște oameni fericiți. Un an mai tîrziu, pe lîngă locul I, a mai cîștigat și trofeul de aur, adică Grand Prix-ul concursului, după ce a pictat în întregime o catapeteasmă. L-au ajutat fratele său și un prieten și în aproape trei luni au făcut 62 de icoane pe care le-au numerotat și după care au făcut o schemă pentru ca organizatorii să știe cum să le așeze. Le place să deseneze orice, însă florile le dau cele mai mari bătăi de cap. În schimb, portrete ar face oricînd.

> Dacă nu reușești să-i deosebești cînd sînt împreună, e de ajuns să vezi care dintre ei nu-și mai dezlipește mîinile de pe aparatul de fotografiat

Talent la două mîini

Dacă nu reușești să îi deosebești cînd sînt împreună, e de ajuns să vezi care dintre ei nu-și mai dezlipește mîinile de pe aparatul de fotografiat, căci Robert, cînd nu pictează, face poze la „tot ce mi se pare frumos". În Focșani, la unul dintre centrele unde au stat, a găsit un aparat foto care era stricat. „Mie îmi plăcea să desfac orice în bucăți să văd cum funcționează. Și cînd a venit cel care avea aparatul și l-a văzut așa a făcut un scandal mare. I-am zis că dacă îl fac să funcționeze, mi-l dă mie? Și i l-am reparat. Îl am și acum." Își plimbă degetele pe masă de parcă ar strînge piese invizibile. Mîna stîngă are un tremur ca atunci cînd ai emoții, dar de fapt „e de la munca de cîmp. Am făcut de toate ca să ne putem întreține. Mai glumesc prietenii și mă strigă Robert Parkinson", rîde el, ridicînd palma în aer. Cînd era mic, el era stîngaci, iar Rafael e dreptaci. Dar la unul dintre centrele la care au stat, doamnele de acolo i-au legat mîna stîngă la spate cu o curea și l-au obligat să scrie cu dreapta.

Pictatul florilor este singurul care le dă bătăi de cap

Și tot ca să îți dai seama cine e cine, te uiți să vezi care stă cu mîinile în buzunar. Are Rafael obiceiul ăsta și mereu e certat de fratele său. „Cînd mai are vreo prezentare în amfiteatru, în fața colegilor, strig din spatele sălii «scoate mîinile din buzunar!». E ca și cum ar ține degetul în nas."

> Singurătatea li se pare bolnăvicioasă, poate de aceea își fac așa ușor prieteni

***

Singurătatea li se pare bolnăvicioasă. Poate de aceea își fac atît de ușor prieteni. Zic ei că au darul să ghicească ce fel de om e cel din fața lor.

Însă acela care stă dinaintea lor nu are nevoie de nici un dar ca să le facă portretul, pentru că i-ar ieși de fiecare dată la fel, dar niciodată la indigo. ■

Alain Ramette a făcut grafică pentru a-și găsi o nouă meserie, pe lîngă cea de institutor.

Cultura japoneză a devenit o pasiune a directorului IF din Iași.

Interviu cu Alain Ramette, directorul Institutului Francez din Iași

Nu putem lega definitiv ei sînt problema întregii

de Iulia CIUHU | cristina.ciuhu@yahoo.com

Pe 1 noiembrie, Institutul Francez (IF) din Iași împlinește un an de cînd se află sub conducerea directorului Alain Ramette. Un an în care Mediateca „Charlotte Sibi" a fost modernizată cu cele mai noi tablete și care a încheiat ciclul de 20 de ani de existență a IF la Iași. Înainte de ajunge în România, Alain Ramette a fost detașat de către Ministerul Afacerilor Externe din Franța în Japonia, la Yokohama și la Kyoto, și mai apoi în Israel, la Tel-Aviv. Însă, dacă din orașul israelian institutul a trebuit să se mute pentru că în 2001 revoltele palestiniene au cuprins coasta vestică a Africii, la Iași este posibil ca instituția să fie nevoită să se mute din cauza nepăsării Guvernului de la București. De cel puțin cîteva luni, Ministerul Culturii din România refuză să-și plătească partea, conform contractului de închiriere stabilit între guvernele de la Paris și cel de la București. Acum, 20 de ani de istorie în casa Racoviță din Copou riscă să fie strămutați pentru că reprezentanții statului nu-și onorează actul semnat.

Să știi cîteva cuvinte în franceză pentru japonezi are un scop ludic, nu e ceva serios

Din Ținutul Mușterului pînă în Țara Soarelui Răsare sînt cale de 11.500 de kilometri. Ce v-a determinat să plecați din Dijon în Tokyo?

Japonia pentru mine nu a fost o alegere, ci o șansă. Eu sînt din Bourgogne, acolo mi-am petrecut copilăria, acolo mi-am făcut studiile, mai întîi școala primară, iar mai tîrziu cea de institutor. Am predat doi ani și apoi am plecat la Tokyo, unde am fost în mijlocul elevilor încă opt ani. Am ajuns acolo pentru că pe timpul meu, serviciul militar era de un an, iar profesorii sau medicii puteau solicita să-l facă în străinătate. Așadar noi ceream să mergem în străinătate, însă Guvernul era cel care decidea unde aveam ulterior să facem serviciul militar. În cazul meu a fost ales Tokyo și am fost foarte încîntat de această oportunitate de a merge în Japonia pentru că aveam prieteni, colegi de ai mei, care au aplicat și ei pentru a face serviciul militar într-o țară străină și apoi aflau că trebuia să meargă în Angola sau în Pakistan. Din punctul acesta de vedere eu, am avut norocul de a fi trimis într-o țară deosebită și liniștită. În schimb, chiar dacă am fost mulțumit pentru că s-a nimerit să fiu trimis în Japonia, la început cel puțin, a fost o perioadă dificilă pentru că fiind în anii 1980 încă nu exista Internetul să poți comunica des, să suni în Franța nu era chiar ieftin, iar biletul de avion era foarte scump. Prin urmare, la început am stat acolo patru ani fără să revin în țară. După ce am făcut serviciul militar, care a durat doi ani de zile, am fost profesor de limbă franceză șase ani. Opt ani mai tîrziu am revenit în Franța, mi-am schimbat meseria și am început să fac grafică. Ulterior, am fost numit de Ministerul Afacerilor Externe în funcția de director al Institutului Francez din Yokohama, Tel-Aviv, Kyoto și acum la Iași, în România.

Învață japonezii limba franceză la un nivel performant de conversație?

Nu neapărat. Foarte mulți dintre ei învață limba franceza de plăcere, ca pe un *hobby*, și atunci nivelul lor de cunoștințe se reduce la a învăța cîteva expresii pentru a merge la Paris să facă cumpărături, sau să petreacă cîteva ore prin marile centre de modă ale Franței. Să știi cîteva cuvinte în franceză pentru japonezi are un scop ludic, nu e ceva serios. Doar cîțiva studenți aprofundează limba pentru ca să poată participa la schimburi interuniversitare. Pe de altă parte, elevii liceului în care predam eu erau în mare parte copii francezi, stabiliți cu familia în Japonia. Erau copiii ambasadorilor, ai corpului diplomatic și cîțiva japonezi trimiși de părinții lor cu gîndul a urma mai tîrziu o facultate în Franța. Însă deși predominau francezii, pe lîngă aceștia mai erau și mexicani și africani, în clasa mea de exemplu aveam, la un moment dat, vreo 15 naționalități diferite de elevi.

Dacă dumneavoastră le țineați lor cursuri de franceză, ați avut timp să luați și cursuri de japoneză?

Da, în timpul vacanțelor am învățat două din cele trei alfabete japoneze plus cîteva caractere chinezești. Acum tastez la calculator cît de cît, însă în general mă descurc destul de greu să scriu. Citesc puțin mai bine și vorbesc relativ bine. Din punctul acesta de vedere sînt un analfabet în ceea ce privește cunoașterea limbii japoneze.

Spuneați într-un interviu că deși japonezii nu cunosc foarte bine limba franceză sînt deschiși față de cultura din Hexagon, ba chiar au împrumutat unele embleme ale acesteia.

Da, așa este. În Japonia găsești la tot pasul buticuri cu specific franțuzesc și care au nume amuzante. De exemplu, cred că s-au deschis cîteva sute de cafenele în ultimii ani. În plus găsești peste tot numeroase restaurante, brutării, saloane de coafură și florării. În ultimii ani chiar, cultura florală a explodat în Japonia. Ei importă dintotdeauna obiceiuri din străinătate, dar cred că totuși prima brutărie a fost înființată la Yokohama, imediat după venirea francezilor în regiune. Un exemplu amuzant este cel al olandezilor care nici bine nu s-au instalat în Japonia și în cîteva săptămîni japonezii fabricau berea. Ei au asimilat multe împrumuturi din alte culturi pe care le denumesc foarte amuzant. Pentru a scrie cuvintele sau obiceiurile străine împrumutate, japonezii utilizează un alfabet special, cu caractere speciale. Pentru a desemna o brutărie franțuzească, de exemplu, folosesc cuvîntul パン屋さん, transcris fonetic panyasan. Prima parte a acestuia, pan, este scris cu literele alfabetului katana care este folosit pentru cuvintele străine, apoi ya, care desemnează buticul, este scris cu caractere chinezești, iar san de la final este compus din literele alfabetului hiragana, pentru a complica și mai tare cuvîntul.

Grafician fiind, am „îmbrăcat" multe programe de televiziune și am desenat mulți nori pe harta televizorului

Cînd ați revenit în Franța v-ați concentrat pe grafică. Era vorba despre o pasiune mai veche sau un impuls după moda vremii?

Grafică am făcut mereu de plăcere, iar într-o zi mi-am zis că trebuie să devin profesionist în domeniul acesta. Voiam să-mi schimb meseria, să nu mai fiu institutor și să pun punct meseriei acesteia pentru că începuse să îmi facă rău. Pe atunci locuiam la Dijon unde era și singura școală de formare pentru graficieni, iar ca perioadă era începutul infografiei, începutul utilizării calculatorului în grafică. În 1991 să faci grafică pe calculator era o meserie nouă și mi-am găsit ușor de lucru pentru că se căutau infograficienii. Eu, de exemplu, trebuia să decupez un anumit text, să-i adaug o fotografie după care trimiteam noul produs la imprimat. Graficianul era cel care se ocupa de aspectul paginii de ziar, punea textele în pagină, desena titlurile și aranja ultimele detalii înainte să intre la imprimantă. Acum totul se face la calculator, înainte aceste procedee se făceau la mînă, cel mult cu mașina de scris. Eu m-am specializat pe grafica pentru televiziune, care este un pic mai diferită. Am făcut numeroase spoturi și am „îmbrăcat" multe programe de televiziune. Eu, de pe postul de director artistic, (n.r. Alain Ramette a fost directorul artistic al Canalului Info - CLI un an, între 1994-1995, după care a fost detașat în Japonia) alegeam decorul, dădeam culoarea și îmbogățeam textul. Specializarea mea erau programele meteo. Am desenat mulți nori în viața mea de grafician. Am făcut un program meteo care a rămas în vigoare timp de opt ani, însă atunci nu am avut pretenții de copywriter, că de altfel acum eram bogat.

> Întotdeauna am fost de părere că politicul greșește atunci cînd se folosește de frica sau ignoranța societății pentru a-și asigura propria carieră.

După ce v-ați jucat cu norii, i-ați încălecat iar cu destinația Japonia. Ce schimbări a presupus noul statut obținut șase ani mai tîrziu după părăsirea Tokyo-ului?

Acum totul era diferit. Dacă înainte eram un străin în Japonia și trebuia să-mi refac actele o dată la șase luni, noul meu statut nu mai punea în discuție acastă situație. Fiind directorul institutului, lucram pentru ambasada Franței, aveam un pașaport special, nu trebuia să-mi refac viza și toate celelalte acte precum ceilalți emigranți. Cînd în 1995 mi s-a propus să revin în Japonia am fost foarte mulțumit să mă întorc în acel loc în care fusesem institutor cu statutul de detașat pe lîngă Ministerul Afacerilor Externe.

În Tel-Aviv am văzut și am auzit de multe ori bombe explodînd

La Tel-Aviv ați întîlnit aceeași deschidere față de cultura franceză despre care spuneați că ați observat-o în Yokohama?

Munca era aceeași, însă cultura franceză era primită cu altă intensitate, iar țara evident că era cu totul di-

Opinia studențească 9
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

imaginea României de țigani, pentru că Europe, nu a voastră în particular

ferită. În primul an a fost bine, dar în al doilea a început cea de-a doua Intifadă (n.r. revoltă palestiniană care a început la sfârșitul lui septembrie 2000). Erau bombe în oraș pe care le auzeam sau le vedeam de multe ori explodînd. Am stat patru ani în Tel-Aviv, într-o situație destul de dificilă. În ultimul an, de exemplu, nu mai erau vizitatori aproape deloc. Am pierdut mulți studenți pentru că după ce a început revolta au trebuit să se înroleze în armată, iar noi am rămas fără vizite la institut. În plus, mulți oameni de rînd au plecat să lupte. Trebuie să recunosc că la Tel-Aviv, cel puțin un timp, a fost o ambianță nu foarte prietenoasă.

Despre România ce cunoașteați înainte să ajungeți aici?

Mare lucru nu știam și am preferat să fie așa, să vin în necunoscut. Prefer să nu știu nimic despre locul în care sînt detașat pentru că dacă plec acolo cu gîndul la o idee pe care o știu deja, nu-mi face bine. Mai bine aștept să ajung acolo și să văd cu ochii mei ce se întîmplă în țara respectivă. Cînd am plecat în Japonia, de exemplu, nu citisem absolut nimic. Mi-a plăcut să descopăr eu singur cultura lor, fără să plec la drum cu preconcepții. Am citit după ce am ajuns acolo, apoi în 2003 mi-am reluat studiile și am făcut un master de relații interculturale aplicat pe Japonia, iar atunci am citit multe despre ei. În cazul României a fost exact la fel. Am citit cîteva romane de autori români după ce am fost numit aici la Iași. Acum mă interesează zona aceasta literară, mai ales că în orașul aceasta sînt mulți scriitori cunoscuți. Pe de altă parte, sînt atras și de tradițiile țării în care mă aflu. Am avut ocazia anul trecut să primim aici la institut colindători și mi s-au părut formidabili. De altfel, de abia aștept să-i primim iar în decembrie. România, din punctul meu de vedere, seamănă mult cu Franța. Acesta a fost primul sentiment pe care l-am avut cînd am ajuns aici. Am avut și încă am impresia că știu deja locul. Nu mai este atît de exotic precum era Japonia.

> Prefer să nu știu nimic despre locul în care sînt detașat pentru că dacă plec acolo cu gîndul la o idee pe care o știu deja, nu-mi face bine. În cazul României a fost exact la fel. Am citit cîteva romane de autori români după ce am fost numit aici la Iași.

Francezii care vin în România nu găsesc aproape deloc ceea ce văd în mass-media din Hexagon

România se consideră o țară francofonă, cu o tradiție în acest sens clădită de aproximativ două secole. Însă conform cifrelor furnizate de Eurostat anul acesta, doar 49% dintre cetățeni vorbesc o limbă străină, iar dintre aceștia majoritatea cunosc limba engleză. Din punctul dumneavoastră de vedere sîntem sau nu o țară francofonă?

Da, cu siguranță România este o țară francofonă. Eu, de exemplu, nu vorbesc limba română și în ciuda acestui fapt cînd nu înțeleg ceva observ că oamenii încearcă să-mi explice în limba franceză, deci cunosc limba, chiar dacă la un nivel limitat. Pe de altă parte, mediul în care lucrez mă pune în contact cu persoane care au cunoștințe solide de franceză.

> La Tel-Aviv am pierdut mulți studenți pentru că după ce a început revolta au trebuit să se înroleze în armată, iar noi am rămas fără vizite la institut.

Relațiile româno-franceze în perioada lui Sarkozy au fost destul de tensionate, mai ales din cauza discuțiilor iscate pe seama țiganilor. Însă, după venirea la putere în ambele țări a unor guverne socialiste, acestea s-au îmbunătățit oarecum. Cu toate acestea, luna trecută Franța a spus nu aderării României la Spațiul Schengen. În ce stadiu considerați că se află acum relațiile române-franceze?

Eu cred că sînt foarte multe neînțelegeri pe seama subiectului acestuia. În primul rînd, în Franța vorbim despre România fără să-i prezentăm toată fața, ci doar acele ipostaze care deranjează. Și adevărul este că francezii care vin în România nu găsesc aproape deloc ceea ce se așteaptă. Prin urmare sînt uimiți cînd ajung și văd că România este o țară activă și bine întreținută, poate uneori chiar mai bine decît se întîmplă în Franța. În România oamenii muncesc, studiază, se implică în numeroase activități. Imaginea țării voastre promovate de mass-media noastră este cu totul alta decît cea reală, cea de aici. Francezii cînd vin în România descoperă exact contrariul a ceea ce știu. Găsesc aici o țară care funcționează, cu oameni optimiști care lucrează la diferite proiecte, spre deosebire de Franța unde oamenii sînt ceva mai pesimiști. Imaginea falsă pe care o au francezii despre români poate fi refăcută prin cei mai buni ambasadori ai voștri și anume vizitorii străini. Deci trebuie dezvoltate oportunitățile de schimburi măcar între elevi și studenți, dacă nu între marile firme. Cînd elevul francez vine într-un schimb la o școală din România găsește altceva decît ce știe de acasă și evident că le va spune alor săi că lucrurile nu stau așa cum se spune la televizor.

Societatea franceză nu are toate informațiile despre starea României în acest moment

Deci mass-media franceză este principalul factor care întreține imaginea falsă a României.

Da, mass-media întreține această imagine negativă și complet falsă despre România. Nu putem lega imaginea României de țigani, ei sînt o problemă a întregii Europe, nu doar a voastră. Mass-media este cea care în loc să evidențieze ce funcționează bine se leagă de subiecte deja învechite. Eu, de exemplu, lucrez într-un loc în care oamenii pe care îi întîlnesc stabilesc relații cordiale și corecte cu cei din jurul lor. Asta este imaginea României pe care o cunosc prin experiență personală și nu influențat de media franceză.

Totuși am văzut că francezii sînt destul de porniți împotriva românilor și au votat un „nu" vehement la sondajul inițiat de „Le Figaro" vizavi de intrarea României în spațiul Schengen.

Nu putem generaliza și să spunem că acesta este punctul de vedere al societății franceze. Problema este că au fost întrebați despre acest subiect oamenii care nu au toate informațiile despre starea României în acest moment pentru a putea răspunde. De fapt au fost întrebați acei oameni care au formată o imagine falsă din cauza ziarelor și televiziunilor. Este și munca mea de a demonstra fața reală a acestei țări. Dacă îl întrebam, de exemplu, pe profesorul Jean-Luc Marion, căruia Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" i-a acordat săptămîna trecută titlul de Doctor Jonoris Causa, despre imaginea României, el avea să răspundă că este foarte mulțumit de cum a colaborat cu studenții și cu profesorii formați în România și care au ajuns ulterior la Universitatea Sorbonne IV. În schimb, dacă întrebăm pe cineva de pe stradă, care nu a văzut decît țiganii la televizor, atunci răspunsul este clar în defavoarea României. Oamenii din societatea franceză din categoria profesorului Marion nu îi auzim vorbind în mass-media decît destul de rar, și deci societatea franceză, marea masă, nu este la curent absolut deloc cu toate aspectele vieții românești.

Dar, dacă mass-media manipulează societatea, nu am văzut să apară un reprezentat din partea statului francez care să pună în discuție această diferență între ce se scrie și se vede la Paris și ce se întîmplă la București, Iași sau Sibiu.

Întotdeauna am fost de părere că politicul greșește atunci cînd se folosește de nemulțumirile, frica sau ignoranța societății pentru a-și asigura propria carieră. Deci, pe de o parte, avem mass-media care manipulează și, pe de altă parte, politicienii cărora le convine situația aceasta. În plus, discuția despre Spațiul Schengen este foarte politică. Noi, aici la Iași, sîntem în extrema estică a ceea ce ar trebui să fie acest spațiu și deși se presupune că ar trebui să auzim de pericole iminente și deosebite, nu este așa. Atmosfera este liniștită și lipsită de evenimente majore care să producă o stare generală de alertă. Și să știți că de un an, de cînd sînt eu aici, nu am văzut nici un francez plecînd supărat și nemulțumit de oamenii pe care i-a întîlnit aici. Ba din contra, au colaborat amical și cu plăcere cu românii.

Detașatul Guvernului Francez încearcă să mențină sediul IF în aceeași zonă din Copou.

> De un an, de cînd sînt director la Iași, nu am văzut nici un francez plecînd supărat și nemulțumit de oamenii pe care i-a întîlnit aici.

În acest moment sînt neliniștit în ceea ce privește soarta sediului din Copou

Știu că Guvernul român a refuzat să-și mai plătească partea pentru închirierea casei Racoviță în ultimele luni. Ați reușit să ajungeți la un acord cu Ministerul Culturii prin care să vă asigure iar suma prestabilită?

Da, așa este. Noi pe spațiul acesta avem încheiat un contract de închiriere cu doamna Ruxanda Racoviță. Această casă aparținea familiei Racoviță, a fost confiscată în perioada comunistă și doamna a făcut un proces prin care a recuperat-o în anii 2001-2002, ori noi atunci eram deja instalați. Prin urmare, s-a făcut un contract cu dumneaei prin care Guvernul Francez plătește o parte din sumă, iar Guvernul Român o altă parte. Acum, însă, Ministerul Culturii din România refuză să mai plătească partea sa. De fapt, birocrația de aici este destul de ciudată, pentru că banii veneau de la minister prin direcția regională, ori acum, de cîteva luni, banii nu mai ajung. Acum sîntem puțin neliniștiți din cauza asta pentru că nu știm încă ce se va întîmpla. Am cerut ambasadei Franței să trimită o scrisoare primului ministru sau ministrului culturii prin care să ceară să se revină la situația anterioară, iar partea română să ne plătească suma datorată. În schimb, dacă situația nu se va soluționa va trebui să ne mutăm și nu vreau să se întîmple lucrul acesta, pentru ca institutul are deja o istorie de 20 de ani în casa Racoviță. Sîntem aici, în mijlocul studenților, de la început, și din punctul meu de vedere este foarte important să rămînem localizați în campusul universitar. În plus, îmi amintesc de la Tel-Aviv că atunci cînd ne-am mutat am pierdut foarte mulți oameni pentru că ei erau obișnuiți deja cu o anumită zonă. La un moment dat, anul trecut, a fost propus un proiect de unire a centrului francez, cu cel german și cu cel englez într-un centru european, însă încă nu s-a concretizat nimic în acest sens. Sînt neliniștit în acest moment, dar totuși optimist și sper că lucrurile vor merge bine. În plus, noi ne propunem ca în viitorul apropiat să modernizăm și să folosim mai bine noile resurse tehnologice în mediatecă. Aș mai vrea să deschidem o mică cafenea cu specific franțuzesc. Am fost neplăcut surprins să văd că la Iași nu există un restaurant, o librărie sau o patiserie cu specific franțuzesc. Aș vrea să aduc o mică parte din Franța aici. ■

Opinia studențească
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

Nunta de aur a celor mai tineri studenți ai Iașului

S-au strîns din toate colțurile țării, de la Timișoara la București sau Brașov.

Prima întîlnire de după o jumătate de secol, sub teiul lui Eminescu.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@yahoo.com

„Nici nu mai știu cine mai trăiește." Doamna Maria își strînge întruna fuiorul la sîn, păzindu-și parcă amintirile adunate în coșul pieptului. Ultimii doi ani i-a petrecut mai mult răscolind albume decît jucîndu-se cu nepoții. A dat revistele și integramele care-i ocupau masa din sufragerie pe poze alb-negru cu o mînă de oameni din timpuri pe care le-a crezut risipite, cîndva, demult. Pînă într-o după amiază de vară cînd i-a sunat telefonul.

Povestea doamnei Maria, femeia care înaintează prin vîntul năprasnic care mătură Copoul la început de august, o auzi din piepturile a zeci de oameni adunați sub teiul lui Eminescu. Ca niște preșcolari de 70 de ani, își țin soții și soțiile strîns de mîini, cum fac copiii în prima zi de școală, la primele sunete ale clopoțelului. S-au adunat din nou la Iași după aproape o jumătate de secol, cînd au terminat, în 1968, Facultatea de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza". Timpul, vremea, rădăcinile, năravul și regimul i-au împînzit prin toată țara și, încet-încet, s-au rupt unii de alții aproape de tot. De atunci nu s-au mai văzut împreună niciodată pînă cînd „Mister Bobo", după cum și-l amintesc colegii, s-a apucat de croșetat. Domnul Popa a luat, unul cîte unul, firele care s-au desfășurat din ghemul clasei din 1968 și le-a împletit la Iași. Însă nu i-a fost ușor. „Majoritatea în an au fost fete. S-au măritat, și-au schimbat numele și s-a terminat povestea. Ia-le de unde nu-s. Ca să le găsesc a fost un adevărat calvar, dar am început cercetările pe temelia amintirilor noastre. Am mers pe Internet, de la unul la altul, am făcut lista împreună cu colega mea și am ajuns la vreo 68 de nume din cei 85 cîți am absolvit." Bărbatul se lasă însuflețit de povestire și își mișcă brațele în aer de parcă ar fi pe podiumul unui dirijor ținînd în frîu o orchestră nărăvașă. Bine făcut, vorbește apăsat și temperamentul și-l îmblînzește doar cînd se uită la mulțimea de oameni care se strîng în brațe din jurul său. Misiunea de doi ani a lui Mister Bobo a fost îndeplinită cu succes.

> Domnul Popa a strîns laolaltă toate amintirile pe care le-a găsit și a început căutarea pe la primării, la școli, din cartea de telefoane pînă în registrele spitalelor.

Ultimul volum al doamnei Cici

Domnul Popa a strîns laolaltă toate amintirile pe care le-a găsit și a început căutarea din oraș în oraș, pe la primării, la școli, din cartea de telefoane pînă în arhivele consiliilor județene sau registrele spitalelor. Investigația lui a durat doi ani de zile, el mergea analogic, doamna Cireș digital. Nu pe Facebook, nici pe Google. Ci pe paginile uniunilor de scriitori sau pe forumurile profesorilor pentru că din generația care termina în urmă cu 45 de ani la Iași s-au născut dascăli, jurnaliști, bibliotecari sau filologi. „O fi fost greu să-i găsim, dar mai greu a fost să vorbim cu urmașii lor. Iar copiii lor mi-au spus că, printre regretele pe care le-au avut înainte să moară a fost și acela că nu am reușit să ne revedem niciodată." Căutarea lui Mister Bobo avea nevoie de o scînteie. Începuse încet, mergea greu, oamenii parcă intraseră în pămînt. Îmi spune încrezător că nu a fost niciodată tentat să renunțe, dar a simțit că „zarurile sînt aruncate" cînd a murit Constantin Vlas, un coleg de-al lor pe care l-a găsit cu foarte mare greutate. „Vorbisem cu el cu o săptămînă înainte să se stingă, chiar anul acesta, cît încă eram în «tratative»." Apoi a urmat Cici Seserman. Însă aceasta a vrut cu tot dinadinsul să ajungă la Iași, chiar dacă boala care a ținut-o la pat a ajuns pînă la urmă să îi curme și viața. Cici Seserman și-a trimis fiica, una dintre puținele fețele tinere care împodobeau Copoul la ora 10.00 dimineața. Monica Seserman căra după ea un troller încărcat, pe care-a ajuns să îl sprijine de o bancă pentru a nu se răsturna sub povară pe care o transporta. Fiindcă Monica a venit la Iași cu cărți și cu un mesaj. „S-a gîndit la voi în ultimele momente", le-a transmis celor de față în timp ce le înmîna ultimul volum pe care doamna Cici l-a semnat și pe care voia să îl aducă la Iași cu mîna ei.

Ardelean cu ancora în Bahlui

Însă nu toate poveștile despre căutarea domnului Popa sînt triste. Acesta și-a adus aminte de o colegă pe care a găsit-o „undeva prin Timișoara", trăind singură, fără familie. „După ce am căutat-o mi-a trimis un mesaj pe Internet. Îmi spunea «știi, ce am făcut după ce am primit mesajul tău? Am plîns o jumătate de oră pentru că pe mine nu m-a căutat nimeni. Niciodată. Și acum ne regăsim cu toții.»"

În oamenii aceștia peste care s-a lăsat timpul ca o pătură de zăpadă există mai multă tinerețe decît într-un amfiteatru burdușit de studenți. Își zîmbesc, își șterg unii altora lacrimile și aproape că mai găsesc puterea de a sări în sus de bucurie. Aproape toți și-au adus, în plicurile galbene împăturite frumos, poze cu ei din tinerețe. În afara părului înălbit și fața brăzdată de riduri au cu toții în ochi aceeași strălucire pe care o aveau în urmă cu 45 de ani. Însă studentele care au devenit peste ani mame sau bunici mai purtau o comoară ascunsă în aceleași plicuri îngălbenite. Ca la un iarmaroc, la umbra teiului lui Eminescu a început un schimb de poze cu nepoți îmbrăcați în haine tricotate în toate culorile curcubeului; poze cu familii, cu soți, cu soții. Atît cu cei care au rămas cît și cu cei pe care i-a înghițit timpul. Și oamenii plîng rîzînd și rîd plîngînd, de parcă le-ar picura amintirile din ochi și s-ar așterne, ca timbre ale vremii, pe plicuri.

> „După ce am căutat-o mi-a trimis un mesaj pe Internet. Îmi spunea „știi, ce am făcut după ce am primit mesajul tău? Am plîns o jumătate de oră pentru că pe mine nu m-a căutat nimeni. Niciodată. Și acum ne regăsim cu toții."

Doar Petru Bochiș stă deoparte, aruncînd o privire lungă asupra oamenilor care se învîrt în jurul său, cu brațele-i încrucișate în dreptul pieptului. Ca un păstor care veghează asupra pămînturilor sale, domnul Petru încearcă parcă s-absoarbă tot Copoul prin ochi și să-l închidă în suflet. Vorbește cu o bucurie nețărmuită și-mi spune, cu o mîndrie ardelenească de neconfundat, că ar fi venit și pe jos la Iași, doar să știe că se strîng cu toții, fiindcă el este unul dintre primii oameni pe care i-a sunat Mister Bobo.

> Ca la un iarmaroc, la umbra teiului lui Eminescu a început un schimb de poze cu nepoți îmbrăcați în haine tricotate în toate culorile curcubeului

Ultima dată a venit la Iași în 1970 ca să-și ridice diploma. De atunci s-a instalat într-un sat de lîngă Bihor unde și-a petrecut zilele liniștit aproape 40 de ani, ca dascăl, a ieșit chiar și la pensie de curînd, pînă cînd i-a sunat telefonul și de partea cealaltă era Mister Bobo. Au pus și ei cap la cap tot ce știau și s-au pus pe treabă. Însă domnul Petru îmi spune , privind-o lung pe Monica, fiica lui Cici Seserman, că era să nu ajungă nici el. În urmă cu cîteva săptămîni ajunsese la spital, la Cluj, avînd nevoie de o intervenție chirurgicală la inima care, pentru cîteva secunde, încetase să-i bată. „Au trecut abia șapte săptămîni, nu am voie să fac prea multă mișcare, dar nu puteam să nu vin după atîtea toate. Am și un coleg, la Brașov, care a ținut morțiș să vină însă s-a operat la șold și doctorul i-a recomandat mișcare, dar el a stat doar în pat. Acum, la întoarcere, aș vrea să trecem pe la el." Petru Bochiș nu-i un om nostalgic. Îmi spune rîzînd că nostalgia e o boală care, dacă te-a prins, te ține strîns și-ți întunecă mințile. Însă Iașul, facultatea și viața de cămin nu și le-a putut scoate prea ușor din minte. „Asta era lumea noastră, Copoul și Universitatea. Uite, grupa mea, 604, sîntem veniți aproape cu toții. Am fost practic sudați ca și colegi. Studenții de acum... Nu știu. Noi eram ca frații. I-am spus și nepotului: «măi, dacă te duci dincolo de perete și nu vei sta în cămin, măcar un an sau doi, să vezi ce înseamnă viața de colectiv, degeaba mai mergi la facultate»." De aceea, domnul Petru și-a luat nepotul și ginerele, s-au urcat în mașină și au condus nonstop pînă au ajuns la Iași.

Din spatele mulțimii, cei doi bărbați fumează o țigară uitîndu-se lung la adunarea de oameni. Pe vremea lor, lucrurile erau altfel.

***

Coborînd agale Copoul, filologii încep să se ia fără să își dea seama de mînă sau de braț. Cîte unul, cîte doi, cîte cinci, s-au strîns dintr-o horă a amintirilor într-un pas al defilării către Universitate. Către băncile și amfiteatrele pe care, în urmă cu 45 de ani, și-au odihnit studenția. ■

Toamna, bobocii portughezi își numără osîndele

În Portugalia, o inițiere face cît 1.000 de baluri.

Ezăpăcitor să ieși din gogoașa de vierme în care te-mbracă liceul și să te-arunci în studenție purtînd coconul de mătase ca pe-o pelerină de ploaie. Poate de asta, în limba română, începutul facultății înseamnă festivaluri, îmbrățișări și călăuze pe holuri și în amfiteatre.Ca să ne fie trecerea ușoară. Palmele „seniorilor" din universitățile portugheze, însă, nu bat la concerte decît după ce-au plesnit cîteva fețe schimonosite de boboci. Și chipurile bobocilor n-au voie să zîmbească nici măcar în batjocură pînă cînd stăpînii nu-i curăță de cine-știe-ce păcate strînse în liceu. La Universidade da Beira Interior, în Covilhã, inițierea prin snopeală s-a născut acum 34 de ani, odată cu primul curs. În Coimbra devenise deja tradiție acum aproape două secole, împrăștiind năpasta peste toți bobocii din Portugalia. Astăzi, nașterea unui nou student portughez e, mai mult ca oricînd, un spectacol crud, dar colorat, chiar dacă pentru el nici trecerea și nici țărîna de sub tălpi nu e ușoară.

Alergătura prin oraș cu mîinile legate de cap și umilirea în public se întîmplă chiar în fața universității.

de Anca TOMA | anca.toma.toma@gmail.com

João se chircește la picioarele „patroanei" ca un prunc. Are obrajii mînjiți cu trei culori de cariocă, dar negrul permanent care se-ntinde cu greu de pe frunte e cel mai concentrat. Îmi spune că n-am să înțeleg ce se întîmplă. „Nu te uita în sus, caloiro!", îl scuipă cu-n urlet fetișcana c-o jumătate de trup mai mică decît el, apăsînd pe ultimul cuvînt ca pe-o rană sărată. „Bobocule!", mai apasă o dată. Nici numele de sfînt și nici chipul cuminte nu-l ajută pe João, deși ascultă de stăpînă ca de-un demon nervos. El e murdar, pare mucegăit de umezeală și își poartă din nou tricoul cu „Inginerie chimică" scris pe spate și cu petele pămîntului de ieri în locul spațiilor dintre litere. Ea e îmbrăcată în uniformă neagră, cu cravată și capă lungă și groasă pe umeri. O măsori și fără să-ți ridici cu totul privirea din pămînt, dar în fața bobocului e-o preoteasă și mai are alți cinci vrăjitori în preajmă, privindu-l, arzîndu-l cu ochii. João n-a greșit mult, a ascultat mereu, dar azi a întîrziat la „praxe académica". Noaptea lui o să fie mai lungă.

> „Ăsta e examenul care te face student. Toate celelalte sînt hîrtii. Inițierea asta, pe care doar noi o vedem normală, asta te face să-ți iubești facultatea."

În Jardim Municipal, parcul întîlnirilor studențești din Covilhã, inițierea bobocilor a început la mijlocul lunii septembrie. Seniorii poartă întruna pelerinele din uniformă, cu blazoanele orașelor vecine cusute de alte generații în bumbacul gros și negru. Novicii tac. Și-au primit fiecare titlul de „caloiro" (n.r.: boboc) cu un entuziasm domolit de resemnare. Ca să existi în societatea studențească portugheză, trebuie să treci mai întîi de o lună de pedepse, parodii și uitături scîrbite – praxe. Nu poți lipsi, nu poți întîrzia, nu poți respinge ordinele celor mai mari. „Poți, de fapt, dar mai bine stai o lună îngenuncheat decît patru ani", îmi spune Teresa.

Pe străzile abrupte ale orașului, în fiecare noapte, bobocii sărută pămîntul, însă mătăniilor lor nu-s treabă dumnezeiască. Vopsiți pe față cu măști de pix și frig, se adună lîngă seniori sau mai curînd lîngă tălpile lor și se mîntuiesc. „Facultatea asta e singura pentru tine, dar acum tu nu însemni nimic, nimic! pentru ea. Ai înțeles, caloiro?!", răsună în urechile fiecărui arhitect în fașă. Pentru cei de la Psihologie lecția e alta. „Nu mai ai pe nimeni decît pe noi, pe profesori și pe nenorociții de lîngă tine", îi strigă o capă neagră bobocului care tremură în flotări. Alți doi, lîngă el, numără jumătăți de genoflexiuni cu mere în gură și uită să țină mîinile întinse în față. Jap! O palmă șfichiuiește aerul și-apoi umerii celor care cedează. Seniorul le apropie capetele și-apoi se strecoară între urechile lor, șoptind, silabisit, pînă la urlet. „Ca-loi-ros!" Băiatul se înroșește și țipă, sperînd, parcă, să-i împingă la pămînt cu glasul. Toți ceilalți 12 inși întinși pe iarbă pot să rîdă, dar scurt. Spectacolul nu trebuie să se oprească niciodată.

Defecți din fabrică

Nu-l mai ține nici spatele, nici rușinea. Nu-i e rușine de lume, deși merge în fiecare zi prin oraș ținîndu-se de mînă cu alți doi băieți și ei cu cîte-o fată și tot așa, într-un șirag de „leneși", „curve" și „retardați", după cum îi scrie fiecăruia pe frunte, pe pancartele de carton atîrnate la gît sau pe conștiință. João a scăpat doar cu „jenant ca amintirea unui morcov în fund". Nu mai sînt „caloiros", au nume, sînt „moartea 2.0", „taximetru nepornit", „antisocială bicisnică". João are broboane de transpirație care-au pornit cumva pe frunte și-au ajuns la ceafă, dar dealurile Covilhiei nu se urcă pe răcoare, ci ziua, cînd arde soarele. Mai e o săptămînă pînă la botez și ei încă nu s-au pregătit pentru Latada. La noapte se-ntorc în fabrica de lînă.

Covilhã e cusută cu fabrici de textile. Nici una dintre ele, însă, nu mai funcționează. Cîteva corpuri ale universității sînt clădite peste vechile fabrici de lînă, dar uneori halele abandonate, prăfuite, distruse ale acestora sînt mai pline de viață decît sălile de clasă. Uneori, adică înainte de botezul bobocilor, „baptismo". Alergătura prin oraș cu mîinile legate de cap, scurta pedeapsă cu foamea și umilirea în public se întîmplă tot mai mult ziua, chiar în fața universității, ca să se audă la cursuri murmurul bosumflat al bobocului cînd spune „sou um puta preguiçosa" (n.r.: „sînt o prostituată leneșă") pentru că așa i-a ordonat seniorul. Pe informaticieni îi bate de trei zile o ploaie continuă peste tricourile subțiri și galbene, peste mustățile desenate cu marker. Noaptea, însă, au voie să se îmbrace mai gros și să se adune într-unul din depozitele prăfuite ale fostelor fabrici și să construiască Latada. „Nu știu dacă poate cineva să explice ce e. Latada e un loc, e un obiect și un eveniment. Pînă la ea nu se întîmplă practic nimic", iar Tiago zîmbește. N-a mai plesnit un *caloiro* de cîțiva ani buni, dar știe să ignore subtil din vorbe pedepsele lor. A fost și el boboc și, din ce își amintește, „ăsta e examenul care te face student. Toate celelalte sînt hîrtii. Inițierea asta, pe care doar noi o vedem normală, asta te face să-ți iubești facultatea." Pentru toți ceilalți, Latada e o paradă. Tot așa se numește și carul alegoric pe care și-l construiesc bobocii ca să poată intra în hora ce se joacă în jurul universității o zi întreagă.

Studenții de la Marketing au prins cel mai mare depozit. În aerul crunt de rece, prăfos și îndoit cu fum de țigară, bobocii își compun cîntecul de luptă. Carul e ascuns sub cîrpe, de frica intrușilor. Mă privesc c-o doză de „dacă-ți arătăm, trebuie să te ucidem", așa că tac și-ascult ca orice boboc. Cîntecul e mai degrabă un mănunchi de strigăte ritmice, naive, dar răzvrătite. Dacă ignori versurile de genul „Cursul nostru-i cel mai tare", crezi că asculți o hoardă de viței antrenați să împungă. De fapt, ei vor doar să intre în horă. Dar în horă se joacă, se bea și se urlă numai după spălarea păcatelor în mîl.

> În Jardim Municipal, parcul întîlnirilor studențești din Covilhã, inițierea bobocilor a început la mijlocul lunii septembrie.

Binecuvîntare cu forța

Cu capul plin de mătasea-broaștei, cu gura închisă ca să nu-i intre zaț de cafea printre buze, João încearcă să-și stoarcă tricoul de lapte acru. Colegii lui stau în genunchi, încă n-au fost botezați. De fiecare tricou curat se izbește degrabă cîte-o sticlă întreagă de zemuri amestecate. „Águeda și-a adus «apa sfințită» de acasă, uite! Supă de mazăre, lapte, cafea, iaurt, cartofi fierți strînse de un an!" Teresa e mîndră de boboaca ei, boboaca se întreabă cum o să-și scoată toate astea din păr mai tîrziu. João se apropie de marginea lacului artificial din mijlocul parcului și se lasă împins. Mîncarea stricată și zațul de pe buze se-mprăștie ca o cerneală în apa murdară, veche. Botezul l-a spălat de toată curățenia rămasă. „Du-te să te schimbi, caloiro! La zece ne-ntîlnim să terminăm carul."

Un mormînt de la Sociologie, o roată a norocului de la Medicină, o ghilotină de la Psihologie și un elicopter de la Aeronautică. Mașinile uriașe abia se urnesc prin ploaie, cu materialele atîrnînd grele peste schelete de lemn șubred. Bobocii se scuipă din priviri dacă nu sînt de la aceeași facultate. Chiar dacă au venit de mînă la înscrieri, acum se încruntă unul la celălalt peste pancartele uriașe cu numele specializării. Arhitectura s-a blocat la mijloc de drum fiindcă mascota lor, personajul de pe cărțile Monopoly – înalt de vreo trei etaje – nu mai încape pe strada îngustă. Parada se oprește. Farmaciștii își saltă șiragul din doze de suc și-l scutură în ploaie pînă-i spală toată vopseaua violetă. Un rîu de apă albastră curge dinspre cei de la Inginerie chimică, iar Psihologia aruncă picături roșii din ghilotina de lemn și scîrț văruit. Bobocii costumați în croieli colorate, uzi pînă la suflet ridică brațele și-și urlă cîntecul scris în depozite, noaptea.

Sticlele de vin roșu ascunse în carele alegorice s-au golit în neajunsul gurilor lor uscate de-o lună, iar orașul trebuie să tacă acum în fața lor.

„Sparge-i picioarele, João!", îl strigă un alt boboc. João trebuie să distrugă carul chimiștilor, pentru că inițierea s-a încheiat. Latada și ea. E beat, flămînd, prostit de ploaie și de vînt și-n jurul lui chiuie o horă de boboace rîzînd. E obosit și plin de cerneală pe față, dar, în sfîrșit, João e student. ■

„Nu-i mai ține nici spatele, nici rușinea."

Opinia studențească
Numărul 465 | 27 octombrie - 3 noiembrie 2013

Duetul care a răscolit cerul Teatrului Național

La concert a luat parte și pianista Raluca Știrbăț, care acum locuiește în Viena.

Festivalul Internațional de Literatură și Traducere (FILIT) nu i-a chemat pe ieșeni numai să se întîlnească cu scriitorii lor preferați. I-a scos din casă și i-a purtat la operă, la teatru și la concerte simfonice. I-a adunat în săli de spectacol. Așa au fost invitați și joi, 24 octombrie, în cea de-a doua zi a festivalului, la concertul simfonic din Sala Mare a Teatrului Național, cînd orchestra Filarmonicii de Stat „Moldova" a fost dirijată de Cristian Oroșanu și acompaniată de pianista Raluca Știrbăț, pe care Iașul a împrumutat-o Vienei.

Sala a fost înmărmurită în fața orchestrei Filarmonicii și a sunetului clapelor pianului.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Sala, pianul și orchestra Filarmonicii sînt înmărmurite. O așteaptă pe Raluca Știrbăț să vrăjească clapele și să pornească din vîrfurile degetelor o vijelie. Și ea vine, cuminte, așezîndu-se dinaintea pianului ca o elevă în prima zi de școală. Cînd bagheta dirijorului se înalță în aer, arcușurile violoniștilor tresar șăgalnic, pentru ca, într-o clipită, de pe scenă să se reverse înspre public un val de note, care răscolesc puful de pe mîinile spectatorilor. Și-n tot acest timp, Raluca Știrbăț privește înspre Edenul boltit de deasupra noastră și-și înclină buclele cînd pe umărul drept, cînd pe cel stîng.

> Solista Raluca Știrbăț ne amăgește, ne aruncă în ochi praf de stele și ne îmbată cu iluzia că norii au trecut

Furia zeilor

Orchestra tace pentru ca solista să-și dezmierde pianul. Degetele-i cadențează autoritar pe clape, iar ea închide ochii și își arcuiește sprîncenele. Încetul cu încetul intră în joc și instrumentiștii, care pînă acum și-au lipit privirile de luciul negru al pianului.

Degeaba încearcă Raluca să-și cumințească buclele cafenii, pe care le ascunde după urechi, căci ori de cîte ori apasă cu furie clapele, tresare ca și cum din Edenul pictat pe tavan ar cădea fulgere și tunete. Și în vîrtejul acesta de note se pierde și orchestra, în fruntea căreia dirijorul desenează în aer cu bagheta spirale invizibile. Arcușurile violoniștilor și ale violoncelștilor dansează într-o sincronizare perfectă, nervoase și nesățioase. Publicul, cu simțurile încordate, aproape că e imobilizat de furia de pe scenă.

Se dezmorțește abia cînd pianul aduce la tăcere armata de instrumente și din sală încep să se audă scîrțîituri de scaune.

E momentul ca solista să strîngă în pumni negreala furtunii și să o spulbere. Dar ne amăgește, ne aruncă în ochi praf de stele și ne îmbată cu iluzia că norii au trecut. Raluca strînge și mai tare ochii deja închiși și primește mugetul venit din inima pianului ca pe niște împușcături. Una, două, trei și în sală se lasă liniștea.

> Cu toții intră în hora condusă de clapele neostenite și din nou ne aruncă în vîrtej.

Calmul pămîntenilor

Dar și Beethoven și Enescu, înviați de orchestra Filarmonicii și de degetele neobosite ale pianistei, s-ar fi uitat dezaprobator spre public, atunci cînd dinspre scaunele roșiatice se aude soneria unui telefon. Dirijorul Cristian Oroșanu își întoarce privirea spre oamenii din sală pentru a descoperi trădătorul. De la pian, Raluca Știrbăț înclină capul dojenitor, ca un părinte care mustruluiește fără cuvinte un copil neastîmpărat. Așteaptă cu toții tăcerea.

O fată cu părul roșu stă atît de cufundată în plușul scaunului, încît abia i se zărește coada prinsă într-o parte deasupra spătarului. Nu e nevoie să vezi scena, ca să simți că pianul parcă plînge.

Poți doar să te întrebi de ce, însă n-ai răgaz, căci orchestra îl înveselește cu pișcături de corzi. Pe sub rochia lungă, pianista își ridică vîrful pantofului în aer și trasează ritmul, din ce în ce mai vioi. O violonistă își ține arcușul și vioara în poală, iar lîngă ea, o alta își odihnește brațele căzute pe lîngă rochia neagră.

Nu pentru mult timp, căci intră cu toții în hora condusă de clapele neostenite și din nou ne aruncă într-un vîrtej. Sîntem scăpați de bagheta dirijorului care încremenește în aer și de solista Raluca Știrbăț, care desenează cu mîna stîngă o buclă invizibilă. În ea cuprinde sala, orchestra, răsuflarea spectatorilor și Edenul dinspre care a venit salvarea. ■

Manifest pentru ajutor de șomaj

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Andrei, Bogdan, Norbert, Gabi şi Răzvan nu sînt actori, iar tot ce au în comun este faptul că toți s-au născut în ultimii 25 de ani și că toți au fost șomeri la un moment dat. Joaca cu figurinele lego care se transformă în personaje este de fapt una serioasă, prin care cei cinci își prezintă experiențele personale, temerile și convingerile. Nu speră că vor putea schimba ceva, însă încearcă să prezinte cît de găunos este de fapt mărul capitalismului.

Joaca în care figurinele LEGO se transformă în personaje e treabă serioasă.

„Ieșiți afară. Afară am zis. Ieșiți! Ridicați-vă de pe scaune și plecați. Afară! Acum!"

Lumina tremură pe scenă. Ritmuri de *dubstep* și neoane care pîlpîie dau impresia unei crize epileptice în *crescendo*, tot mai aprige, tot mai sfîșietoare. Brusc, liniștea ia locul haosului și doar zgomotul unei biciclete și respirația unuia dintre cei cinci „șomeri" sînt singurele care mai perturbă întunericul.

Asemenea zorilor unei noi zile, intensitatea luminii crește din nou doar pentru a arăta care sînt lucrurile pentru care „șomerii" militează. „Vrem să ne acceptați vulnerabilitatea. Vrem să ne facem viitorul, nu să ne fie făcut. Vrem reprezentare reală în Parlament.Vrem părinți hipsteri. Nu o să ne vindem pentru un job", sînt doar cîteva dintre cererile tinerilor de pe scenă.

Aceștia nu așteaptă însă nici un răspuns și încep să aranjeze în patru fabrici în miniatură tot felul de figurine lego, adevărații actori ai piesei. Fericiți la început, avînd suficientă „apă", moneda pentru care lucrează, compania este falimentată doar pentru a putea fi mai apoi vîndută unui investitor străin. Mita, clientelismul și frînturile de capitalism ce se nasc din încercarea de reorganizare economică sînt redate de cîteva camere web cu care cei cinci tineri surprind întregul joc al figurinelor.

Frica de șomaj determină angajații să nu se plîngă de prea multă muncă, să nu ceară mai multă „apă", să nu-și ceară drepturile. Însă timpul trece, iar piscina în care se scaldă patronii fabricii, oamenii politici și mogulii media, se face tot mai mare. Setea pune însă într-un final stăpînire pe muncitori și așa se nasc grevele care la rîndul lor creează sindicatele.

Fericiți că nu le mai este atît de sete, micii actori se întorc la treabă, însă aleșii lor, liderii de sindicat, devin tot mai plini de „apă" și tot mai devotați patronilor. Libertatea aparentă, sexualitatea, frustrările și rasismul devin și ele personaje ale reprezentației. Peisajul pe care îl lasă acestea în urmă este însă unul apocaliptic, distrugerea fiind una interioară, menită să ne arate că într-un final corupția și clientelismul ne vor distruge umanitatea.

„Veniți înapoi! Urcați în sală și luați loc! Am zis să veniți înapoi. Acum! Veniți înapoi!" ■

Fotbalul s-a transformat din sport național într-un canal național de vărsare a frustrărilor. Și pe bună dreptate. Ne-am pierdut demult încrederea în tricolor și în special în cei care-l poartă pe echipament. Iar barajul cu Grecia pare a avea același rezultat indiferent de scorul de pe teren. Dacă la un moment dat speram că ne puteam bate cu toți, acum sîntem indiferenți și ne mulțumim cu nimicuri. Ne bazăm calificarea pe-un șase-șase a lui Pițurcă.

Pentru barajul cu Grecia ne-ar trebui un Leonidas

De atîta valoare am ajuns să ne subestimăm adversarii.

Măcar de data asta să nu rămînem doar cu fularele.

Mitul cu bolovanul în trei culori

De voie, de nevoie, suporterii „naționalei” au ajuns tot mai aproape de profilul psihologic al lui Sisif. Personaje de mit grecesc, cum ar veni, că tot s-a deschis sezonul barajelor cu olimpienii. 15 ani au trecut de la ultima prezență a „tricolorilor” la un Mondial. Cinci ani au trecut de la ultimul European la care s-a strigat „Hai, România!”. Cantități suficiente de timp au asigurat detașarea treptată a fanilor de echipă. Nu e răceală, nepăsare, nu, e o poziționare matură a publicului față de favoriții săi.

Fotbalul românesc s-a schimbat prea puțin în acești ani; prin schimbare înțelegîndu-se un soi de eroziune lentă, de genul celei pe care o suportă formele de relief de-a lungul erelor geologice. Societatea care include acest fotbal-monolit, însă, a trecut printr-o criză economică majoră. S-a maturizat „pe durere”. Și-a pierdut inocența capitalismului de început. După 50 de ani de comunism și 20 de ani de tranziție a prins exact finalul petrecerii din visul american și ce-a mai urmat după.

Suporterul român nu mai are nici optimismul post-decembrist, nici entuziasmul anilor ’90. Nu mai are energii de risipit în proiecte care nu rentează. Crede în tot mai puține lucruri primite de-a gata și gîndește mai mult cu propriul cap. Adică s-ar gîndi de două ori dacă Hagi merită sau nu statuie. Firește că federalii și selecționerii n-au sesizat schimbarea. Ei și-l imaginează pe Sisif fericit, cum ar spune un filosof francez. Ei se adresează maselor plătitoare de bilet la fel cum se adresau înainte și le cer să mai împingă o dată bolovanul în vîrful muntelui. Că poate, poate, de data asta, cine știe, ne calificăm... Asta-i treaba publicului, să-și poarte echipa spre victorie, nu?

Maria ANDRIEȘ
editorialist la Gazeta Sporturilor

Dacă vorbim despre publicul din secolul trecut, da, asta era treaba lui. Publicul de azi s-a dispersat, are atenție de scurtă durată, are alte obiceiuri de consum, alt stil de viață, alte exigențe. E mai dificil de înțeles, mai greu de captat și de ținut în transă. Nu-i imposibil, doar că e mai greu.

În vremuri de criză, „naționala” de fotbal ar trebui să fie cea care duce moralul nației pe culmi. Băieții care cîntă imnul și alergătura lor pe covorul de iarbă ar trebui să redea încrederea și sentimentul de „împreună” unei comunități zdruncinate. Nu e cazul să ne așteptăm de la așa ceva de la echipa lui Pițurcă. Campania pentru CM 2014 a confirmat mediocritatea României fotbalistice. „Tricolorii” de azi nu numai că nu ridică spiritele, dar chinul lor cu mingea demoralizează de-a dreptul. De unde și desprinderea precaută a fanilor. Situația e și-așa negru pe gri, de ce s-o întunecăm inutil, uitîndu-ne la meciurile de „totul sau nimic” cu Andorra?

Din obișnuință și atît. Din simțul datoriei. Din nostalgie. Barajul cu Grecia îi va aduna iarăși pe suporterii români în jurul echipei naționale. Sisif își va împinge din nou bolovanul spre vîrf. Dar nu-și face iluzii, știe că e un bolovan, cu vocație de bolovan, o povară diformă, care-l strivește arogant de cîte ori are prilejul. Dacă nu trece de baraj, „naționala” și Sisiful ei din tribune vor reveni la baza muntelui.

Dacă trece de baraj și se rostogolește spre Mondiale, „naționala” nu promite să producă revelații. Oricît ne-am da silința, nu putem vedea în bolovan statuia lui Hagi, cum îl vedea Michelangelo pe Moise în blocul de marmură. Nu ne putem vedea nici măcar pe noi, așa cum sîntem. Nu ne recunoaștem în acești fotbaliști, în valorile lor, în valoarea lor. Putem recunoaște, asta da, trăsăturile unei găști, destul de agresive, destul de ignorante, dar atît. Îi cărăm după noi, dezinteresați. Și ne imaginăm că trăim un mit grecesc.

Tot e ceva. Unele echipe își fac suporterii să viseze. Noi învățăm, campanie după campanie, să redefinim coșmarul. De visare, nu discutăm nici de dragul dialogului socratic. ■

PUBLICITATE

Românii vor avea o vacanță de neuitat în Grecia

Încrucișarea României cu Grecia la tragerea la sorți a barajului Cupei Mondiale a înveselit suporterii din ambele țări, deși doar elenii aveau motive să sărbătorească.

Cu toate acestea, impresia generală în țară este că tricolorii nu puteau să aibă un adversar mai abordabil. În definitiv, „știm” cu toții că grecii joacă economicos, o ironie care transformă automat orice evaluare serioasă într-o farsă periculoasă.

Statisticile lor sînt ascetice. Nu iau goluri. Nu dau goluri. Ba mai mult, i-am și bătut cu 3-1 într-un amical jucat de curînd, iar ei n-au reușit să ne învingă vreodată într-un meci oficial. Pe lîngă toate astea, n-au vedete, iar lotul lor e plin de „pensionari”.

Sorin BREAZU
reporter Yahoo! News

Pe lista de temeri, românii au trecut doar suporterii fanatici, fazele fixe și numele lui Kostas Mitroglu. Atitudinea hiper-relaxată pe care o au majoritatea susținătorilor lui Maxim sau Chiricheș - mizînd mai mult pe superstiții („norocul” notoriu al lui Victor Pițurcă), decît pe fapte - poate duce foarte ușor la dezastru. În Grecia, tricolorii nu vor avea parte, în niciun caz, de un sejur liniștit.

E adevărat, criza economică a făcut multe victime în fotbalul elen - grupări de tradiție precum AEK Atena și Iraklis Salonic s-au prăbușit în ligile inferioare -, însă naționala nu a resimțit șocul, în mare parte datorită deciziilor excelente luate de Federația de la Atena.

Spre deosebire de naționala României, care excelează doar în volatilitate, jucînd impecabil cu Ungaria, doar ca să se prăbușească lamentabil, cîteva zile mai tîrziu, cu Turcia, echipa Greciei se sprijină - la bine și la greu - pe forța grupului.

Grecii au învățat enorm din triumful eroic obținut la Euro 2004. Mitologia elenă și, implicit, spiritul olimpic, se bazează pe o idee foarte simplă: că istoria cea mai frumoasă este scrisă de cei cu șansele cele mai mici la izbîndă. După decenii de semi-amatorism și fotbal haotic (un alt cuvînt inventat de greci), „alb-albaștrilor” le-a fost dezvăluită calea spre glorie de către Otto Rehhagel, unul dintre acei antrenori hărăziți cu abilitatea de a transforma imposibilul în realitate.

Cînd germanul a părăsit echipa, oficialii de la Atena nu au intrat în panică, ci au apelat la un alt străin, Fernando Santos. Lusitanul fusese desemnat în 2010 cel mai bun antrenor al deceniului în Grecia, deși cîștigase un singur trofeu în șapte sezoane, însă construise, din nimic, echipe competitive și demne de susținut. În cei trei ani de cînd este la comanda naționalei, Grecia nu a pierdut niciodată pe teren propriu, a ajuns pînă în sferturile de finală ale Euro 2012 și are doar patru eșecuri (unul dintre ele suferit în fața oamenilor lui Pițurcă) în 39 de partide.

Dacă României îi lipsește un lider adevărat (un Leonidas), lotul Greciei are o inflație de conducători. Karagounis, Katsouranis și Salpingidis sînt personalități uriașe. Vocile tot mai gălăgioase care cer convocarea lui Adrian Mutu la națională sînt stîrnite tocmai de acest vid de influență, care poate dezintegra orice echipă în momentele critice.

Acceptarea statutului de *outsider* nu ar fi un pas înapoi făcut de tricolori, ci doar o conștientizare a raportului de forțe - fără de care orice bătălie e pierdută încă din start. La urma urmei, ce loc e mai potrivit decît Grecia pentru o victorie a celor cu șanse mărunte? ■

Opinia studențească
Numărul 465 | 28 octombrie - 3 noiembrie 2013

FĂ UN STOP-CADRU

Lanțurile celor care ne-au crescut

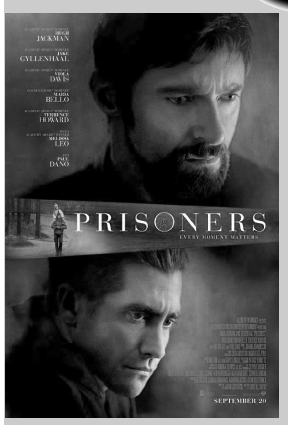

Titlu: „Prisoners”
Regizor: Denis Villeneuve
An: 2013
Actori: Hugh Jackman, Jake Gyllenhaal
Gen: Drama / Thriller

★★★★★

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Care sînt granițele pe care ni le impunem pentru a nu ajunge vreodată să trecem în tărîmul în care acțiunile imorale nu mai sînt un tabu? În viața de zi cu zi nu avem ocazii, sau măcar dorința de a le străpunge, însă cînd o a treia parte este implicată, și ne duce pînă în punctul disperării, o să ajungem să ne călcăm limitele?

„Prisoners” este o peliculă care a studiat intensiv aceste întrebări, și fără nici un pic de milă, le-a reprodus în cel mai sincer mod posibil. Disperarea personajelor este una reală și credibilă, cu momente pe care te aștepți să le vezi într-o situație în care doi copii dispar de pe fața pămîntului. Dar orice dramă are nevoie și de un început.

Familia Dover merge în vizită la familia Birch pentru a sărbători împreună Ziua Recunoștinței. Masa e plină de bunătăți, fetele cele mai mici se împrietenesc, aflăm modalități de a tortura pe cineva cu un saxofon, și după o scurtă întrezărire a ceea ce va urma, cineva trage de maneta tragediei. Anna și Joy, mezinele, dispar fără urmă în timp ce se joacă pe-afară. Părinții, ajutați de tînărul, însă profesionistul detectiv Loki încearcă să le găsească. Totul pare fără rost, pînă cînd un suspect pe nume Alex apare în peliculă. Situația devine și mai complicată cînd dovezile împotriva acestuia nu sînt concludente, și nici nu se știe exact dacă el este adevăratul răpitor. Nici Keller, tatăl Annei, nu simplifică povestea, încearcă să-și facă singur dreptate, prin răpirea și torturarea lui Alex, fără însă a fi sigur dacă el este adevăratul răpitor.

„Prisoners” are un fir narativ bine cusut care împrăștie pe ici-colo mici indicii, suficiente cît să cufunde spectatorul în poveste, dar destul de clare ca să se-nțeleagă la final scopul întregului film. Are însă și hibele sale, una fiind motivația răpitorului din umbră care deși este clișeistică, dacă stai și te gîndești bine la ea, pare și fără sens. Pînă în acest punct pelicula este un *thriller* care oferă tot ce promite, cu personaje ce au personalitate, acțiuni și rațiuni credibile.

Cu unele excepții, ambele familii mai au cîte un copil mai mare a căror rol este să ofere suport emoțional părinților, dar la cît de implicați par, pot fi înlocuiți cu un cîine, sau un pachet de șervețele, că tot același rol ar servi.

> Disperarea personajelor este credibilă, cu momente pe care te aștepți să le vezi într-o situație în care doi copii dispar de pe fața pămîntului.

O dramă cinematografică funcționează doar dacă ce vedem pe ecran pare atît de real încît să ne convingă că ni se poate întîmpla și nouă, și-n asta constă toată frumusețea lui „Prisoners”. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

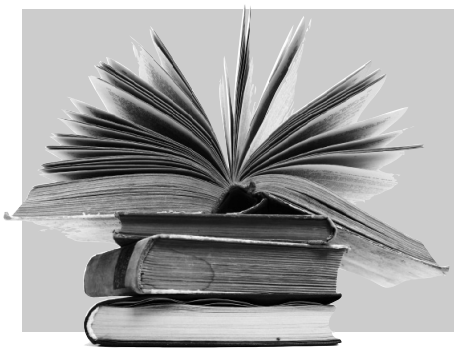

Titlu: „A doua naștere”
Autor: Constantin Eretescu
An: 2013
Editură: Humanitas
Gen: Filosofie

★★★☆☆

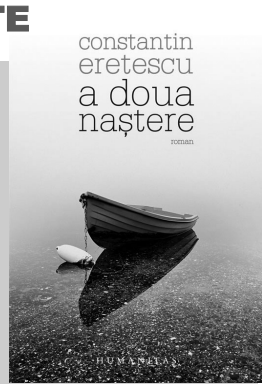

Fantasmele ce reaprind viața

de Mădălina Olariu | madalina.olariu@yahoo.com

Te simți captiv ca într-o pînză de păianjen care ți se țese pe față ori de cîte ori încerci să își muți privirea pe o nouă filă. În peste 150 de pagini, renești, visezi, abandonezi ideea de existență și te complaci cu condiția morții, împreună cu personajul care ți se deschide. Constantin Eretescu publică „A doua naștere”, sub forma unui roman aruncat direct înapoi în anii ’50, desfășurat pe mai multe planuri. În captivitatea comunistă, a anchetelor și închisorilor politice, a deportărilor în Delta Dunării, se naște o poveste de dragoste, trăită de eroul Matei Litera, care însă devine o componentă minoră a vieții acestuia.

> Vocea povestitorului este una dinamică, însă sacadată, narațiunea părînd a fi împărțită în secvențe diferite.

Asta pentru că în prim-plan trece ideea evadării din orice fel de constrîngeri, pe toate căile posibile. Inițial, evadarea acestuia se face doar prin vis sau prin ruperea de realitate, neputința fizică fiind asociată cu gîndul morții, pînă la familiarizarea cu aceasta. „Visarea deveni dintr-o dată un mijloc de supraviețuire. Abandona existența, o anula, pentru a trăi într-o irealitate luminoasă, cotropitoare și obsesivă.” Personajul descoperă mai apoi că menținerea minții ancorate în realitate îl poate ajuta să își concretizeze visul. Prima cale este la propriu, fuga efectivă din captivitatea politică. Cea de-a doua este dragostea, sau momentul potrivit pentru a se cufunda în visare. La aceasta din urmă, eroul este nevoit să renunțe în final, pentru a se putea menține lucid.

Vocea povestitorului este una dinamică, însă sacadată, narațiunea părînd a fi împărțită în secvențe diferite. Astfel, frînturile intime se confundă cu cele de constrîngere politică, introduse și printre cele de atmosferă bucureșteană, evadarea personajului făcîndu-se brusc, prin schimbarea iute de planuri și de peisaje. Romanul încearcă de fapt să își transforme personajul dintr-un om aflat într-o situație limită, într-un erou care încearcă să se salveze fără ajutorul celorlalți prin intermediul frămîntărilor sale interioare. „Nu știu cine a decis că n-am dreptul la libertate pînă nu mă izbăvesc de frică și pînă nu renunț la dragoste. Fiindcă nu mă mîntui decît eu, prin naștere.” ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

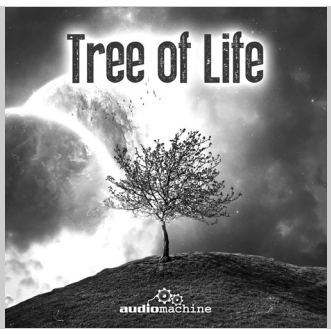

Album: Tree of Life
Artist: Audiomachine
An: 2013
Gen: Orchestral

★★★★★

Filarmonica din copacul mecanic

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Thor: The Dark World, Iron Man 3, Harry Potter sau Piații din Caraibe, sînt doar cîteva dintre producțiile cinematografice care au folosit cel puțin una dintre melodiile compuse de către cei de la Audiomachine. Asemenea multor alte trupe care compun muzică pentru trailere (o industrie care s-a dovedit a fi foarte vastă și profitabilă), americanii au decis pentru a patra oară să scoată o compilație comercială. Principala diferență dintre „Tree of Life” și restul albumelor apare chiar de la primele piese precum „Across the Horizon” (n.r.: Dincolo de orizont), care ne surprinde cu un stil diferit față de ce eram obișnuiți pînă acum. Nu mai e vorba despre izbucniri spontane de adrenalină care ne puneau imediat călare pe-un dragon cu o sabie de foc în mînă, ci seamănă mai degrabă cu un concert liniștit la filarmonică în care prelucrarea pe calculator a unor sunete sintetice se îmbină aproape perfect cu instrumente clasice precum pianul, vioara, chitara, basul ș.a.

Armonie pare cuvîntul care să descrie cel mai bine cele 26 de piese. Nu te zgîrîie la ureche a sălbăticie sau a calamitate, dar nici nu te adorm, ci transmit un sentiment de familiaritate, și pînă să realizezi unde ai mai auzit o anumită melodie, alergi deja prin pădurile Pămîntului de Mijloc din Stăpînul Inelelor, ori admiri turnurile impunătoare ale castelului pe care-l ai sub domnie. De exemplu, „Above and Beyond”, una dintre cele mai bune piese ale compilației, începe cu niște acorduri lungi de pian și violoncel, întinzînd covorul păzit de cavaleri ce stau îngenuncheați pentru corul care acumulează o energie formidabilă. Nu de tipul în care sar scîntei și cad fulgere din cer, ci una care te pregătește pentru ceva grandios. Și așa și este. „Tree of Life” nu e o luptă, o încleștare a două destine, ci este o călătorie.

Una dintre singurele excepții e „Ashes to Ashes”, în care chitara acustică aduce, după cum era de așteptat și din titlu, o notă de melancolie. Totuși, nu se simte nelalocul ei, ultimele acorduri lipindu-se de tine și bîntuindu-te cel puțin pînă ajungi la „Rebirth”, care e total opusă, plină de căldură și speranță. Toate drumurile conduc însă la „Final Hope”, care pe lîngă pian și vioară vine cu niște bătăi de boxe, oferindu-i albumului un sunet ce inspiră ideea de nobilime.

Deși ultimul album al celor de la Audiomachine este destul de vast, cei șase compozitori au reușit să îmbine piesele perfect ca pe-o carte cu multe pagini, în care povestea nu te pierde nici pentru o secundă. Ba mai mult, cele 26 de capitole sînt proaspete și vii, aproape fără să se simtă atingerea vreunui mijloc modern. ■

ASTRELE DIXIT

Ai început să umărești toate emisiunile culinare de pe Euforia și Acasă TV. Săptămîna trecută ai învățat să pui murături. Acum stai zilnic în cămară așteptînd să se acrească castraveții. Cît aștepți mai împletești un ciorăpel, mai faci un mileu sau coși la un goblen.

Trecerea la fusul orar de iarnă nu prea te mulțumește, iar ora în plus de somn doar te-a amăgit nițel. De aceea te-ai hotărît ca anul viitor să faci tu cîteva schimbări și să dai ceasul în urmă macar cu cîteva săptămîni. Așa ai reușit și tu să recuperezi nopțile pe care nu le-ai dormit.

Ai aflat din surse sigure că vine Apocalipsa. Nu îți faci însă nici o grijă. La cîtă mîncare ai primit la ultimul pachet supraviețuiești sigur cîteva săptămîni, ai primit de la un prieten cîteva butelii de vin, iar pe laptop ai deja scoase toate sezoanele din „Neveste disperate”.

Iar ai rămas fără bani și fără mîncare și împrumuți cîte un cartof de prin vecini. Trebuie să iei atitudine. De săptămîna viitoare nu o mai răsfeți pe prietena ta cu nici o cină romantică, nu-i mai cumperi flori și nici dulciuri. Oricum ai descoperit niște site-uri cu filme foarte interesante.

Nu îți mai dorești să fii răpit de extratereștri și să se facă experimente pe tine. Săptămîna asta îți dorești ca vreo agenție secretă americană să te ia în custodie și să te trateze ca pe un spion. La cîtă bătaie ai luat în liceu sigur rezești oricărei forme de tortură.

Ai atît de multe teme de făcut încît abia apuci să mănînci. Cu toate astea nu poți renunța la internet și la site-urile de socializare. Ai grijă totuși cu cine vorbești. Săptămîna trecută ai cunoscut un tip dubios care te tot întreba ce zodie ești pentru a verifica dacă sînteți sau nu compatibili.

PRIMUL RĂCNET

Piatra 007

Nici nu știi peste ce tehnologie de milioane de dolari poți da cu piciorul prin deșert.

de Iulian BÎRZOI
| iulian.birzoi@gmail.com

Cu toții ne reamintim desenele animate cu spioni, în care de fiecare dată erau nelipsite robo-musculițele ce puteau să filmeze și să înregistreze sunetul dintr-o cameră în care răufăcătorii își dezvăluiau planul. Ei bine, săptămîna trecută americanii au mai făcut un pas în a aduce la viață toate drăcoveniile din desene, prezentînd la întîlnirea anuală AUSA (n.r.: Asociația Armatei Statelor Unite) o piatră spion. Cei care au construit dispozitivul, Lockheed Martin, o companie americană ce se ocupă cu apărarea și securitatea aerospațială, au denumit piatra SPAN (Rețea Ad-hoc cu Auto-Alimentare).

Deși arată ca o simplă piatră de care cu ușurință te poți împiedica, SPAN are rolul unei santinele. La bază, dispozitivul este un sistem de senzori integrat, ce funcționează precum o plasă ce se formează singură pentru a oferi o supraveghere nedetectabilă, folositoare atunci cînd vrei să protejezi o bază armată, sau alte puncte de interes. Ba mai mult, inginerii spun că senzorii pietricicăi se alimentează, organizează și vindecă în caz de impact singuri, iar rețeaua este atît de deșteaptă, încît își poate direcționa singură camera pentru a investiga. De exemplu, dacă dispozitivul este lăsat să monitorizeze niște conducte petroliere, acesta poate observa dacă obiectivul păzit se află în pericol, și cheamă automat un inginer care să poată remedia problema. Și, avînd în vedere că SPAM consumă foarte puțin și că se alimentează singur cu energie solară, el poate funcționa mai mulți ani neîntrerupt, fără ca cineva să fie nevoit să se întoarcă și să-i schimbe bateriile. Ar fi fost și greu pentru soldați să-l găsească, dacă adăugăm în ecuație și faptul că dispozitivul este de mărimea unui cartof.

Aceasta nu este prima tentativă de a crea o „piatră deșteaptă", mai devreme anul acesta făcîndu-se vîlvă cînd cineva a pus pe Ebay un prototip asemănător pentru contra sumei de 10 milioane de dolari. Și armata britanică s-a folosit de pietre, anul trecut fostul șef de personal al lui Tony Blair recunoscînd că în 2006, MI6, agenția secretă britanică, a folosit într-o misiune de spionaj la Moscova pietre din plastic prin intermediul cărora agenții puteau comunica cu centrul.

Și după cum bine se știe că majoritatea marilor inovații precum Internetul au trecut mai întîi prin mînile armatei, mă întreb cît o să mai treacă pînă ce Google Maps va avea astfel de dispozitive prin toată lumea, cu ajutorul cărora ne vom putea spiona vecinii, sau cînd ne vom putea conecta telefonele la Internet, lovindu-le cu o piatră. ■

SCOR LA PAUZĂ

Fotbalul în nuanțe de gri

de Paul ANDRICI |
paul.andrici@yahoo.com

Cum arată fotbalistul cînd așteaptă, în șir în indian cu restul colegilor săi, imnul sau startul meciului? Îl vedem cu pieptul ieșit în afară și cu o privire la fel de înțepătoare, ca de gladiator, de parcă nimic nu îl poate atinge. Chiar dacă lupta gladiatorilor se poartă pe un teren de fotbal și cu o minge plină de aer, iar săbiile stau bine ascunse în teci, există o parte din public care distruge fair-play-ul acestui duel de pe gazon.

O serie de jucători africani au declarat pentru mai multe publicații că se gîndesc să formeze un boicot împotriva organizării Campionatului Mondial din 2018 în Rusia. Problema pe care ei o acuză este reprezentată de scandările rasiste repetate ale suporterilor echipelor din club din această țară, existînd situații recente în care sportivii de culoare fiind numiți „maimuțe" sau „mîncători de banane". De altfel, un astfel de caz s-a petrecut recent în timpul meciului dintre Manchester United și CSKA Moscova, UEFA luînd deja măsuri împotriva comportamentului fanilor ruși.

Jucătorul diavolilor roșii, Manchester United, Yaya Toure, este unul dintre primii care a ridicat această problemă, însă ideea sa a fost respinsă repede de nume grele din sport, precum Jose Mourinho sau Arsene Wenger. Aceștia cred că ar fi exagerată o astfel de reacție, că un boicot nu este cea mai bună soluție pentru a combate rasismul din fotbal, Mourinho sesizînd că „greșelile a cîtorva sute nu ar trebui să afecteze miliarde". Pînă și noi, în România, avem astfel de probleme. Dincolo de rivalitate, echipele de fotbal de la noi au dus la extrem rasismul, iar recent clubul Dinamo a fost sancționat pentru scandările suporterilor săi în timpul meciului cu Astra Giurgiu.

Însă fie că vrem, fie că nu, rasismul încă se ține scai de sportul rege, precum o tumoare care nu poate extirpată decît prin multe operații dureroase. Întreruperea sau chiar oprirea unui campionat mondial pare a fi o soluție extremă, dar se poate înțelege de unde a pornit și reacția disperată a lui Toure. Indiferent de ce decizie se va lua, faptul că doar s-a pomenit despre așa ceva măcar a atras cîteva priviri către tumoarea ce supraviețuiește pe spatele fotbalului. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Regia, acum nu mai filmați!

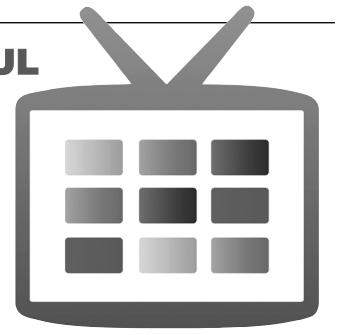

de Paul ANDRICI |
paul.andrici@yahoo.com

Cînd GSP TV a preluat emisiunea RadioGSP, s-au născut și cîteva reguli nescrise. Mai nou, una dintre acestea pare a fi „secretele Reghecampf produc perturbații la fibra optică". Prezentatorul Gabi Safta, de la RadioGSP, a fost atenționat de la începutul emisiei de către camera de control că întîmpină probleme tehnice, însă acesta a ignorat mesajul și a continuat transmisia. După aproximativ trei minute, ecranul televizoarelor care erau pe GSP TV s-au înnegrit timp de 69 de secunde, revenind mai apoi cu o reluare a unei ediții anterioare. Și o pauză publicitară.

Însă toată dificultatea tehnică a pornit în momentul în care Gabi Safta a anunțat că emisiunea dinaintea transmiterii meciului Pandurii - Fiorentina va fi ultima „în care o să discut despre antrenorul Stelei, din acest moment nu vom mai face referiri la acesta. Mai întîi însă voi face dezvăluiri despre familia Reghecampf". Dar înainte ca acesta să își descopere secretele, prezentatorul și invitatul său au decis că vor comenta două minute despre meciul Fiorentinei cu Pandurii.

Se știe faptul că există anumite tensiuni între antrenorul stelist și moderatorul RadioGSP. Reghecampf chiar a arătat un anume interes într-o colaborare cu GSP TV, gurile rele spunînd că a făcut-o pentru a încerca să-l discrediteze pe Safta. Însă dacă influența acestuia a dus cu adevărat la cenzura tehnică survernită în timpul transmisiei este ceva mult discutat pe blogurile și site-urile de specialitate românești, precum cel a lui Cătălin Tolontan sau pagina de Internet a Gazetei Sporturilor. Oricum ar fi, conducerea postului TV nu știe din timp ce anume va fi discutat în timpul programului, doar cine este invitatul zilei pe care-l prezintă printr-un promo. Prin urmare, dacă Safta avea anumite planuri putea să nu le fi comunicat în redacție și să intre pe post liniștit.

Emisia canalului GSPTV a mai fost întreruptă și pînă acum, în două rînduri doar anul acesta. Prima dată s-a datorat unui scurtcircuit. Apoi a survenit un sabotaj neintenționat, cînd tehnica a dat nas în nas cu neglijența. Un grup de muncitori schimbau o fibră optică și au tăiat din greșeală un cablu, tăind în același timp și emisia Radio GSP. Dar pînă acum nu fusese anunțată dezvăluirea nici unui secret. ■

DE LA CENTRU

Maimuța din taxiurile Bucureștiului

Imediat ce începe weekend-ul, pe Marian îl găsești în jurul Centrului Vechi din Capitală. „Aici sînt cu furia galbenă. Mă rog, să spune că toate îs galbene, doar că a mea e furie", rîde taximetristul, de la volanul Loganului personal, pe care l-a îmbrăcat în galben de vreo 3 ani. Are 50 de ani și face taximetrie de vreo 30.

Taximetriștii, șoferii de taxi și pirații

„Breasla asta se împarte în două categorii: cei care sînt șoferi de taxi, te duc cu GPS-ul și s-au apucat de treaba asta forțați, pentru că nu au avut locuri de muncă; cei care îs taximetriști, te duc direct la adresă și cu ochii închiși", explică Marian, iar atunci cînd l-am întrebat unde se situează el a zîmbit în colțul gurii.

Însă mai există și o a treia categorie, „care nu-s chiar taximetriști, ci hoți, care ne fac de rîs breasla, Bucureștiul și țara". Așteaptă provincialii la Gara de Nord, străinii la aeroport și îi ard la buzunar, iar pentru cîțiva kilometri sînt obligați să plătească cît un drum dus-întors cu avionul din București pînă la Iași. „Știți, săptămînile trecute l-au săltat pe un pirat care blocase clientul în mașină, un străin și l-a amenințat cu un cuțit, să-i dea vreo 200 de lei pe o cursă de vreo 15 lei. Și i-au ridicat și pe ăia de la Aeroportul Otopeni. E mafie mare în continuare", crede Marian.

Cum fură taximetriștii? „Îs mai rare metodele astea acum, dar e bine să le știți", spune taximetristul. Cei mai mulți care fură nu-ți pun aparatul și îți cere o taxă mare la final. „Atenție la firmă de pe mașină, cît e kilometrul și să pună aparatul", sfătuiește taximetristul.

Ionuț FANTAZIU
reporter Yahoo! News

O altă metodă e cea cu „maimuța", un dispozitiv care se montează la insalația electrică a aparatului de taxat. „Maimuța trimite impulsuri către aparatul de taxat și pornește printr-un fel de buton care se montează oriunde. Fii atent să nu sară în mod inexplicabil costul pe aparat", spune taximetristul.

Modificarea constantei K este o altă metodă. Aparatul este calibrat astfel încît să măsoare corect distanța și să taxeze corect. Constanta K este modificată de taximetriștii hoți și, de exemplu, deși faci doar 800 de metri, aparatul taxează pentru un kilometru. „Din nou, atenție la aparat." ■

ASTRELE DIXIT

Ți-ai găsit job la shaormeria din colț și nu ai fost niciodată mai fericit. Mănînci în fiecare zi pe săturate, faci cinste cu mîncare prietenilor și mai iei și la pachet acasă. Speri totuși să nu se prindă patronul că din jumătate de produse nu ai plătit nici un ban.

Orice ai face nu ai noroc în dragoste. În sfîrșit ai găsit o fată de care să-ți placă și care nu se sperie de tine, la care însă fostul ei prieten nu poate renunța. Ai grijă pe ce alei mergi noaptea. Face box de cîțiva ani și a aflat deja de pe Facebook cum arăți și unde stai.

Visul de a-ți găsi un iubit arab este pe cale să se îndeplinească. Ți-ai pus deja poze în care porți rochii mulate, decolteul e suficient de adînc și nu te duci nici măcar la baie fără machiaj. Ai totuși o mică întrebare. Oare ce număr o să ai în harem.

De cînd nu îți mai trimit părinții pachet ți-ai adus aminte de toți prietenii. Acum treci zilnic pe la trei sau patru exact la orele în care se iau micul dejun, prînzul ori cina. Îți merge bine. Ai lărgit deja cureaua, la haine ai o măsură mai mare, și ai făcut și fălci.

În sfîrșit ai descoperit jobul perfect pentru tine. Tocmai ți-ai cumpărat o mașină de tuns și convingi toți colegii de pe palier care se îmbată să vină la tine. La cîți rockeri sînt la tine în cămin sigur îți deschizi în scurt timp și un magazin pentru peruci.

Ești hotărîtă să nu-i mai accepți nici o scuză iubitului. În fiecare seară vine băut, mirosind a fum de țigară și murdar de ruj. Totuși nu ai vrea să fii prea dură. Cardul fără limită de credit, șoferul lui personal și vila din Bucium te fac totuși să-i mai acorzi cîte o șansă.

Bobo și Ada Milea au ascuns iarna în miezul toamnei

Actorii au cîntat asemenea unor copii.

Muzica Adei Milea nu se difuzează la radio. Este genul pe care nu îl asculți nici în pat, nici în mașină și nici singur. E ideal ca un „Concert'n 4", ținut de Ada Milea, Bobo Burlăcianu, Anca Hanu și Cristi Rigman, să fie ascultat într-o sală de spectacole, unde hohotele de rîs răsună din fiecare colț. Asta pentru că dincolo de a fi pe scenă în calitate de cîntăreți, toți patru sînt de fapt actori. Și își intră atît de bine în rol încît vineri seara, în Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri" la Festivalul Internațional de Literatură și Traducere (FILIT) nu ne-am dat seama că e timpul să mai plecăm și acasă.

Întreg concertul este o joacă.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Printre frunzele îngălbenite aruncate neglijent pe scenă s-a ascuns o iarnă întreagă. Cu patru copii care se maimuțăresc după fiecare vers, cu cîntece de Crăciun în care ninge peste magazinele pline de cadouri. Ninge și-n cafea, porcii taie oamenii de Ignat, iar Moș Crăciun trebuie să îndeplinească dorințe nemaiauzite. „Vreau o ciocolată cu cremă de papuci, vreau să mănînc un borcan cu lipici, vreau să stea părinții mei doar la serviciu", spune Cristi, care se ridică cu mîinile în sus de pe cajon (instrument din Peru la care se cîntă cu palmele). Bobo completează cu un „lalalalala", imitînd un copil de cîțiva ani răzgîiat.

Așa cum ei le prezintă, cîntecele noi „sînt piese horror sau cîntece cu alcool după Ion Mureșan", și nici unul dintre ei nu este surprins atunci cînd, din primul rînd, două doamne se ridică și pleacă. „Bine că ați plecat că urmează ceva descreierat", spune serios Ada Milea, prezentînd melodia ca fiind una de dragoste care le-ar fi plăcut doamnelor cu siguranță. Cu un instrument care seamănă cu o orgă, dar care sună ca o muzicuță, cei de pe scenă își țuguiază buzele cîntînd că „tuuu mă iubești doar iarnaa fiindcă sînt fierbiiinte".

Instrumente de jucărie

Cu o pungă de hîrtie pe cap care are două găuri făcute pentru ochi și pentru gură, Bobo se deghizează într-un om de zăpadă, cîntînd „oo, hulaho". Povestea omului de zăpadă începe din frigiderul din bucătărie, unde patul, fotoliile și cărțile sînt de zăpadă, acesta cerînd chiar și un covor ca să poată sta mai bine, chiar dacă îi este frică să nu se topească de la prea multă căldură. Chicotim de fiecare dată cînd cei patru se completează cu replica „oo, hulaho", „ailalala hulalae", dînd din mîini asemenea unor dansatori africani.

Cei patru pleacă țopăind de pe scenă aproape după fiecare melodie, însă se întorc în cîteva secunde, după ce publicul le cere încă o piesă. Pe un ritm popular ardelenesc, aceștia dau din picioare stînd pe scaune și cîntînd despre „o mîță ca un cîine, care latră dacă nu-i dau pîine", încheind cu Do Re Mi Re Do. Cu o figură serioasă și privind pe cei din primele rînduri fix în ochi, Ada ne povestește despre cum poți rezolva orice ceartă. „Poți să te cerți la infinit sau poți rezolva orice arătînd un cuțit", pusă pe acorduri simple de chitară și acompaniată de ceilalți trei care confirmă că „le-a arătat un cuțit". Refrenul îl învățăm repede, iar ritmul îl prindem și noi, încît fredonăm aplaudînd balada cuțitului. La sfîrșit aflăm că nu orice se rezolvă, totuși, cu lama. „Dar m-am îndrăgostit, el era simpatic și mi-a zîmbit. Eu i-am arătat un cuțit, iar el a fugit", la auzul căreia sala izbucnește în rîsete.

Pentru că întreg concertul este ca o joacă, unde instrumentele sînt improvizate și cei patru se comportă asemenea unor copii serioși, Ada Milea ne prezintă o melodie despre vecinul său. La început pe un ton complice, melodia este cîntată aproape în șoaptă, ca nu cumva acesta să afle că a fost descoperit. „Vecinul meu nu doarme ziua, el urmărește copiii, îi pîndește cînd ies de la școală, precis se gîndește la prostii", ajungînd la concluzia că e traficant de jucării. La refren, toți cei patru continuă să cînte dînd din cap ca pe o melodie rock.

Apoi se opresc brusc, fac schimb de locuri între ei, se uită pe pereți ca și cum nu le-ar fi locul acolo și se așază din nou dînd din cap. Muzica se oprește brusc, iar Cristi se ridică de pe instrumentul lui și-și trîntește pălăria de podea ca să poată da mai bine din cap. Amețim doar uitîndu-ne la energia care parcă plutește în jurul lor, încercînd să danseze chiar și stînd pe loc, „tălpile fiind tocite pînă la genunchi" și dînd din mîini în toate părțile, cu tot cu instrumentele la care cîntă. Ca într-un dans tribal, dincolo de mișcări, fiecare țipă și scoate cîte un sunet tot mai amuzant, după ce muzica se oprește rămînînd la fel de serioși ca niște oameni maturi. De fapt, am descoperit patru copii în ambalaj de adulți. ■

Un extemporal în echipă

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

De pe stradă nici n-ai zice că la etajul unu din Arte Bar studenți adunați în echipe cîte șase stau cuminți la mese, pregătiți școlărește cu un pix și o foaie. Nu, nu se țin pregătiri la vreo materie și nici măcar un curs de actorie mai nonconformist al profesorilor de alături. Ci miercuri seară are loc prima ediție a Pub Quiz, un concurs care pune la provocare „inteligența, logica, erudiția și perspicacitatea". Într-un bar.

Sub deviza „drink and think", de pe afiș regulile sînt simple. După ce prezentatorul citește întrebarea din diferite domenii, echipele au 60 de secunde să noteze răspunsul pe foaie. Temele sînt variate și de cele mai multe ori creative, iar tot tam-tam-ul începe cu o rundă de încălzire. Mai apoi, toate reprizele au zece întrebări, după care urmează o pauză mică în care se verifică cine a răspuns corect și cine a băut prea mult, cînd se recapitulează și clasamentul general.

Astfel, nici bine nu se prind care-i treaba, căci participanții din Arte Bar trec la a doua rundă, în care întrebările sînt concentrate pe copaci. Iar aici nu vorbim doar despre salcîmii japonezi de pe Ștefan sau Teiul lui Eminescu, ci și chestiuni precum numele satului natal al lui Păunescu. Deodată, pe ici-colo, se observă cum ecranele telefoanelor deștepte se luminează, iar studenții se apleacă ca și cum i-ar apuca durerile de burtă. Restul care stau pe bară au putut afla abia la final că răspunsul, spre amuzamentul tuturor, că era Copăceni. După alte două runde, una în care toate răspunsurile de la întrebări s-au terminat cu „-var" și una despre construcții și arhitectură, aflăm de la moderatorul cu un puternic accent moldovenesc că, deși în frunte se află echipa „Noi", toate celelalte au șansa să cîștige, întrucît punctajul este strîns.

Penultima rundă a cărei tematică este filmul pare și cea mai interesantă. Pe un ecran apare o imagine compusă din mai multe elemente care, adunate, reprezintă titlul filmului. De exemplu, Omul de fier este codificat prin poza unui fier de călcat, alăturat unui omuleț de pe semnele de circulație. Mai urmează cîteva astfel de „întrebări", abstracte pentru cei care nu sînt la curent cu industria cinematografică, însă pline de sens pentru alții, precum Pi-ul colorat în steagul americii, poza lui Napoleon legată de o dinamită, sau 12 fețe nervoase ale unor bărbați. „Ăsta poate fi Patimile lui Iisus cu Apostolii", gîndește cu voce tare un bărbos înainte să izbucnească în rîs și să-și golească berea din sticlă.

La runda decisivă, cu fiecare „întrebare", concurenții aud cîteva fragmente dintr-o melodie pe care trebuie mai apoi să o ghicească. Însă, după cum le demonstrează unor fete un individ care stă la bar, și aici poți să trișezi cu ușurință, pornindu-și aplicația Shazam și aflînd imediat ce melodie se aude din boxe. Totuși, mulți n-au avut nevoie de o aplicație pentru ca să recunoască unele hituri pe care le auzi pe la toate radiourile. Însă un student revoltat a început, din senin, să strige „Băă, ăsta-i Mircea Radu bre!" cînd din difuzoare a răsunat „All you need is love".

La final, după jurizarea finală a punctelor, organizatorii ne-au dat de înțeles că nu-i chiar așa rău să ieși pe ultimul loc, pierzătorii primind cîte un rînd de shot-uri, în timp ce cîștigătorii au rămas pînă dimineață, sau pînă cînd și-au epuizat voucherul de 100 de lei. ■

PUNCTUL PE VIP

Diplome de Hollywood

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Părinții ne-au învățat mereu că „dacă ai carte, ai parte", însă vedetele din ziua de azi reușesc mereu să-i contrazică. De exemplu, Andrea Bocelli, aflat la vîrsta la care ar putea avea și nepoți, a decis că este timpul să se întoarcă la școală. Cu toate că este un artist foarte cunoscut și a vîndut mai bine de 80 de milioane de discuri, cîntărețul de 55 de ani a fost îndemnat de familia sa să-și finalizeze totuși studiile. De aceea, vedeta s-a prezentat săptămîna trecută în fața comisiei de examen de la Conservatorul din La Spezia unde și-a susținut licența, o lucrare depre compozitorul Giacomo Puccini și a cîntat o arie din opera „Manon Lescaut".

Un absolvent întîrziat a fost și actorul Charlie Sheen, cunoscut pentru rolul său din serialul „Doi bărbați și jumătate". Acestuia i-a lipsit doar un credit și jumătate din două sute pentru a-și lua diploma de liceu. „Am fost atît de aproape, dar nu am avut noroc", a spus vedeta la festivitatea de absolvire. Sheen a uitat însă să menționeze și faptul că în urmă cu trei decenii fusese și exmatriculat pentru proastă purtare, iar asta l-a împiedicat să-și realizeze creditele necesare.

Actorul și producătorul Mark Wahlberg, de 42 de ani, nu a reușit nici el să-și ia diploma de liceu. Vedeta, care a renunțat la studii în clasa a IX-a, a absolvit în luna iunie a acestui an, după ce a urmat cursurile online. „Drogurile și violența m-au făcut să renunț la studii, însă cei patru copii ai mei m-au motivat acum să încerc din nou", povestea producătorul înainte de a i se înmîna diploma de liceu.

Lui Charlie Sheen i-au lipsit doar 1.5 credite din 200

În luna mai a acestui an a reușit și Eva Longoria să-și finalizeze studiile la Universitatea California cu o licență despre mexicanii rezidenți în Statele Unite ale Americii. Actrița, cunoscută pentru rolul său din „Neveste disperate" și pentru pictorialele din revistele pentru bărbați, a vrut să prezinte problemele cu care se confruntă persoanele venite din Mexic. A încercat în felul acesta să-i determine pe americani să renunțe la rasism și să-i sprijine pe cei care vor să se integreze în societate. Nu i-ar fi trebuit oricum diploma. Revistele Playboy în care a apărut pot înlocui oricum orice CV. ■

Opinia studențească
Casa de Cultură a Studenților
Str. Vasile Conta nr. 30, et. 2,
700106 Iași. **Telefon:** (0746) 230. 032
e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro
Web site: www.opiniastudenteasca.ro
www.facebook.com/opiniaveche

DIRECTOR: Laura PĂULEȚ
REDACTOR-ȘEF: Cătălin HOPULELE
REDACTOR-ȘEF ADJUNCT: Oana OLARIU
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Ioan STOLERU
ȘEFI DE DEPARTAMENT: Iulia CIUHU, Anca TOMA (Portugalia)
REDACTORI: Dan CONDREA, Paul ANDRICI, Iulian BÎRZOI, Cătălina DOBROVICEANU, Andrei MIHAI, Mădălina OLARIU, Ana SIPOȘ (Norvegia)
PUBLICITATE: Bogdan COBUZ
EDITOR: Daniel CONDURACHE

Ședințele de redacție au loc luni și miercuri, de la ora 20.00.
Revista se poate procura și de la sediul redacției.